

KARABÜK ÜNİVERSİTESİ

Karabük Üniversitesi Yayınları - 32

Yayın Koordinatörü

•••
Bünyamin GÜN

Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanı

Basım Tarihi

•••
2018

Düzenleyen

•••
Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanlığı

ISBN

•••
978 - 605 - 9554 - 29 - 9

© Bu kitabın tüm hakları Karabük Üniversitesi'ne ait olup,
tümünün ya da bölümlerinin herhangi bir yolla çoğaltılması, yayınlanması
ancak Karabük Üniversitesi'nin yazılı izni ile olabilir.

BÜNYAMİN GÜN Önsöz	7
ADAM ABDOULDJELIL MAHAMAT NOUR Bir Hayat Bir Kader	8
ANAS FARHAT Kanatsız Kuş	12
AZİZA ALLAHVERDİYEVA Yarım Kalan Cümleler	16
BARIŞ ŞAFAK Hoşça kal Güzel İhtiyar	20
CEYDA OKTAY Portakal Ağacı	26
DAMLAYAZICIOĞLU Yaz'ımın İki Güneşi	32
FATMA EKİCİ Bir Acı ve Gülüş	36
İREM BETÜL AYCAN Çocuk Gelişimcinin Güncesi	42
NURDAN ÖZMEN Sudan Çıkmış Balık	46
NURHAN ÇETİNKAYA Yolun Başında	50
NURULLAH TATAR Harabe	56
ÖZGÜR ÇETİN Virane	64
VİLDAN ÖZDEMİR Dedemin Hatıraları	74
YUNUS EMRE KUTLU Geçmişten Geleceğe Giden Yoldaki, Kuşlara Selam Olsun	84

“Bu Bizim Hikâyemiz” başlığı ile Üniversitemiz ve şehrimizin kitaplığına katkıda bulunmak için seri halde yayımlamayı düşündüğümüz ilk eserimizi beğenimize sunuyoruz.

Ülkemizin her bir şehriden ve dünyanın da 77 farklı ülkesinden eğitim almaya gelmiş 53 binden fazla öğrencisiyle Üniversitemiz, tabiri caizse dünya mozaikini oluşturmaktadır. Bilimin, ahlakın ve sükûnetin timsali olan Üniversitemizde çok renkli, çok kültürlü bir atmosferde; bilim, sanat, edebiyat, spor ve siyaset gibi birçok alanda geleceğin önder ve ender şahsiyetlerini yetiştirmekteyiz. Bu güzel yürekli öğrencilerimizden edebiyata ve yazarlığa meyilli, kalemine inanan ve güvenen bir grup genç yazarın birbirinden değerli anı, hikâye tarzında yazdıkları eserleri siz değerli okuyucularımızla buluşturmanın heyecanı içindeyiz.

İlk denemelerden oluşan ve nazarımda çok kıymetli olan bu kitaba dair bir ön-söz yazmanın da gururunu ayrıca yaşıyorum. Yolunuz ve bahtınız açık, kaleminiz her daim karanlıklara aydınlık olsun. Güzel ülkemizin kıymetli gençleri...

“Âvâzeyi bu âleme Dâvûd gibi sal
Bâkî kalan bu kubbede bir hoş sadâ imiş”

Bünyamin GÜN
Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanı

ADAM ABDOULDJELIL MAHAMAT NOUR

Moussoro içinde 11 Ağustos 1996 doğumlu olan Adam Abdou Djelil Mahamat Nour, 2013 yılında BEPEC/T ve 2015 yılında yüksek öğrenim bakalorya A4 tepsi serisinden mezun olur ve bakalorya AA serisini (oturma 2016) tutar. Türkiye ve Kıbrıs'taki Çad'lı Öğrenciler Birliği'nin iletişimde geçerli Başkanıdır. Kolayca Arapça, Fransızca, Türkçe ve İngilizce konuşmaktadır ve Karabük üniversitesinde Uluslararası İlişkiler Bölümü 1.sınıfta okumaktadır. Şiir sevgisi ve tutkusu çok fazla olan Adam "Ey Türkiye" ve "Çad'ı tanıyor musun" adlı ünlü şiirlerin de sahibidir. Bunların dışında çeşitli şiirler de yazmaktadır.

BİR HAYAT BİR KADER

Benim adım Adam Abdou Djelil, kuzey Çad'ın Bahr El Gazel bölgesinde yaşayan göçebe bir aileden geliyorum.

2002 yılında 6 yaşında küçük bir çocuktum, bu arada ben bir çobandım, Sığır sürülerini güderdim. Annem ve aynı anneden diğer üç kardeşim ile yaşıyordum. Sadece sığır sütü içiyorduk. Babam bir tüccardı, ikinci annemle birlikte Güney ülkesinde yaşıyordu. Durumumdan memnun değildim.

Bir hayalim vardı. Ailemi bu durumdan kurtarmak için adam gibi adam, yönetici, üst düzey yönetici olmam lazım diye düşünüyordum. Ve burayı her şey terk etmek zorunda kaldım. Artık çoban değil öğrenci olacaktım. Ve bu hedefe ulaşmak için babama katılmalydım. 22/11/2002 tarihinde Çad'ın güneyindeki Moundou'da bulunan babama katılmaya karar verdim.

Oraya vardığımda, babamın çalışmalarını gözlemledim. daha sonra yaşlı bir tüccar tarafından okula kaydoldum babamın izini olmadan . Bu yaşlı adam benim bir geleceğimin olacağına inanıyordu. Aslında, babam okula gitmemi istemedi, o Kuran okuluna gitmemi istiyordu. Baba olarak istediği budur. Ama ben bir oğul olarak, onu ve annemi gölgelere koymak istiyorum [...].

12/01/2003 neredeyse 2 ay önce annemi terk ettim, kırsal çevrede yaşamak istemedim ve şimdi okuldaki ilk adımları kariyerimin ilk adımlarını izleyerek başlatacağım. CEP1'i çabucak öğrendim, iki ay sonra ilk yarıyı harcaydık ve sınıfın ilkiydi. Hocam benim için şaşırıldı. Elimi tuttu ve beni müdürün ofisine yönlendirdi. Hocam ofiste yönetmene bir kaldığıymın olduğunu ve şimdiden tüm bu CEP1 sınıfını bildiğimi olduğunu ve eğer kabul ederse ve CEP2'ye geçmem gerektiğini açıkladı. Müdür hocanın önerisini reddetti.

Birkaç gün sonra, yönetmen beni bir kitap okuduğum ve CEP2 sınıfında dinlediğim sırada yalnız buldu. Ve bana dedi ki, "Beni geçen hafta öğretmeniyle görmeye gelen öğrenci misin?" Dedi "Evet, Sayın Müdür, benim" dedim ve sonra dedi ki " CEP2'ye gerçekten gitmek istiyor musun? "dedi," Evet müdürüm "dedim, o zaman" CEP2 dersinde yarın sabah ayrılabilirsin "dedi, zaten bu cevabı uzun bir süredir bekliyordum, sevinçten bağırardım ve ertesi sabah CEP2'de beni kıskanan öğrencilerle çevreledim [...] ve bu kez ikinci sırada çıkıyorum.

Aralık 2004, sınıflar neredeyse bir ay önce başlamış, ancak okula gitmeme izin verilmiyor, malları satmak için dükkanda kalıyorum. Geçen sene arkadaşlarım genellikle dükkana kalemler ve defterler almak için geliyorlardı. O yıl ben bu şekilde kaldım.

Bugün 01/10/2005 okulda tekrar kayıt yaptırdığım ve her yıl olduğu gibi CE1 ve CE2 sınıfını da aynı yılda yapabilirim [...].

İlkokulumu bitirdikten sonra, 6 yıl önce yüzünü görmediğim annemi ziyaret etmeye karar verdim. 22/12/2009 Annemin yerinde köyde yaşıyordum. ama bugün maalesef okulumu devam ettirmek için tekrar yola çıkıyorum, ama bu sefer Çad'ın başkenti N'DJAMENA'ya.

02/02/2010 amcama taşındım ve şimdi ortaokula gitmeye başladım. 3 yıl okuduktan sonra BEPEC'den mezun oldum.

Ve şimdi liseye gitmek üzereyim. Ama bir sabah babam, amcamın telefonuna, Suudi Arabistan'da İslami çalışmalar için burs almak üzere okuldan ayrılıp Couran'ı okumaya ikna etmek için çağırıldı. İlk başta kabul etmedim ama sonunda beni inandırmayı başardı. Okulu tamamen unutuyordum ve Kur'an okuluna gitmeye başlamıştım.

Birkaç ay sonra, yükseköğretim diploması için hazırlık yapmaya karar verdim ve evde eğitim almaya başladım. Temmuz 2015'te A4 serisinde bakalorya ile mezun oldum, bu yarışmada 13/20 puan aldım. Ve bu yükseköğretim derecesini aldıktan sonra, sadece Suudi Arabistan Bursunun sonucunu bekliyordum, ama maalesef hala bir haber yoktu.

2016'da yine AA edebi bir bakalorya yaptım ve bu sefer " 11/20 puan " ile çıkıyordum. Ve bir sene kadar meşakkatli olmaması için uçuşu Sudan'ın Hartum istikametine götürüyordum. Oraya varınca, üniversite çitle çevriliydi ve ne yapacağımı bilmiyordum. Birkaç gün sonra, İngilizce öğrenmek için bir dil enstitüsünde kayıt yaptırdım. Sudan'da bir yıl geçtikten sonra, Türkiye'den vize almak için Çad'a döndüm.

25/02/2017 tarihinde, Karabük'te oldum...

Tüm bu yıllar boyunca kıtlığı, ıstırapı, zor anları yaşadım, kısıcık cehennemde yaşadım, ama bugün Allah'ın iradesiyle elhamdullilah Karabük Üniversitesinde sessizce uluslararası ilişkiler okuyorum.

ANAS FARHAT

Benim adım Anas Farhat 22 yaşımdayım , Terazi'de doğdu ama hiç meraklı bir insan değilim , Filistin'den , Batı Şeria'da normal bir aile'de 03 Ekim 1996'de dünya'ya geldim küçük bir köy'de hayat çok zordu özellikli filistin'de ama bir okula gittim , eğitim aldım , yıllara geçti ve ben 07 Haziran 2014'te liseden mezuniyet oldum ve diploma'yı aldım 23 Ekim 2014'te Filistin'den çıktım Türkiye'ye doğru gittim , o zaman yeni bir hayat kurmaya başladım , 12 Kasım Aynı yıl'de , Ankara'da hazırlık okudum , türkçe öğrendim ve artık üçüncü dili oldu , 10 Eylül 2015'te Kader bana güldü ve KARABÜK ÜNİVERSİTESİ'nde, MEKATRONİK MUHENDİSLİĞİ BÖLÜM kazandım ve şuanda 4.SINIF'tayım

ZAMAN NASIL HIZLI GEÇİYOR

KANATSIZ KUŞ

Ben Anas Farhat , Henüz 22 yaşımdayım ,

Sağlık Ocağının olmadığı bir köyde , iki odalı kerpiç bir evde doğmuşum Filistin Batı Şeria'da .

Ailemle çok güzel yaşıyorduk, sıcak bir ortamdı .

Babam annem ve küçük kardeşimle Güzel bir hayat yaşıyorduk.

Hayaller kurduk beraber , Her şey çok güzeldi .

Ne anlatabam .. Nasıl anlatabam ..Nerden başlasam ..

Aslında altı yaşımdayken benim hikayem başlamış ,

Babamla okula giderken ilk kez israil askerlerini görmüştüm , O Zaman asker ne demek bilmiyordum tabiki de.

Babama sormuştum bunlar ne yapıyorlar ? Neden silah Taşıyorlar ? Neden burada duruyorlar ?

Babam bana sarıldı , korkma oğlum demişti .

Onlar Korkmalılar, sen değil demişti..

Onlar toprağımızı çaldılar ama biz onların hayatlarını çalacağız dedi .

Sonra korkmaya başlamıştım , Bende sormuştum Neden toprağımızı çaldılar neden diye,

Başka bir yer yok mu ? Defolup gidin burdan diye bağırıyordum.

O zamandan beri onlardan nefret ederim..

Hayaller kurmuştum ..

Ve yıllar geçti ...

Okuldan mezun oldum , O Zaman Filistin'de özellikle Gazze'de bitmez bir savaş vardı , babam ve kardeşim şehit oldular . Üniversiteler kapalı ve benim okumam lazım , hayatta kalkmam lazım dedim .

Belki filistinden çıkabilirim demiştim , çok zor bir karardı tabeki de ama hayatta kalmak için mücadele etmelisin .

Aklıma ilk huzurlu bir yer gelmişti ,seven insanlar , Bir eğitim yeri bakmıştım , o da Türkiye'de bir çok sebepler vardı .

Sonra Türkiye'ye gelmişim , çok zordu ama sen isteyince her şey yapabilirsin ...

sonra karabük üniversitesini kazandım

Çok mutlu oldum , çok sevindim , çünkü Hayallerimin arkasından koşuyorum ,

Benim hayatım burda tekrardan başladı .

İyi insanlar gördüm tanıdım ve çok iyi arkadaşlar edindim.

Arkadaş deyince çok samımı bır arkadaşlar , Kardeşler gibi

Hatta benim ikinci ailem oldular .

Bu kadar iyi bir insanlar olduklarını tahmin etmemiştim

Ne kadar güzel bir üniversite ortamı oldu

İyi ki geldim buraya dedim .

Hâlâ burdayım ikinci vatanımda , Üniversiteyi bitireceğim ve evleneceğim ,Bir aile kuracağım ,Çalışacam ve Çocuklarım için güzel bir hayat sağlamak için koşuşturacağım .

Bazen bir seçim yapmalısın Ve ben Filistinden çıktım ,

Filitinden çıktım ama yarın kesinlikle döneceğim

Filistin'in kurtuluşu için , Ve onun zaferi olacak .

Zaman zaman zaman....

AZIZA ALLAHVERDİYEVA

1999 Rusya doğumlu Aziza Allahverdiyeva 2017 yılının ağustos ayında Karabük Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Biyomedikal Mühendisliği bölümüne öğrenci olarak geldi. Halen Karabük Üniversitesinde öğrenim görmektedir.

YARIM KALAN CÜMLELER

Duygularını benim kadar kontrollü yaşayan-ya da yaşamaya çalışan-biri için genelde 'hayatta en mutlu olduğu an' diye bir kavram yoktur. Lakin en mutsuz,hatırlamaktan hoşlanmadığı bir anı illa ki vardır. Herkesin vardır. Çünkü bence bizi biz yapan şey, çektiğimiz acılardır. Bu zamana kadar acı çekmeyip de olgunlaşan bir insanla tanışmadım. Benim de kendimi anlama sürecim böyle başladı. O hayalperest kız gitti ve yerine realist bir kız geldi. Realist olmak bence iyidir ama belli bir yere ve zamana kadar. Bir süre sonra varlığından gurur duyduğün o realist duygular sana azap vermeye başlıyor ve sen o kırılma noktasına gelmiş oluyorsun.

25 haziran 2016. Acıyı ilk kez o zaman iliklerime kadar hissetmiştim. O kadar şiddetli, o kadar gerçektir ki, ayakta durmakta zorluk çekiyordum. Hatta ayakta duramıyordum. Bulduğu ilk yere yığılıyordu vücudum. Uzunlarıma söz geçiremez olmuştum. Oysa biyoloji dersinde uzunlarımızın kontrolünün bizde olduğunu söylüyorlardı.

Yüzümde kocaman bir gülümseme ile anneme gelen aramayı açmıştım. Şakayla, karşı tarafa bir şeyler söyledim. Hiçbir şeyin farkında değildim. Aklımda sadece kısa ama eğlenceli bir konuşma yapmak vardı. Ben de bu yüzdendir ki, cevap beklemeden art arda cümleleri sıralamaya koyuldum. Bunu birkaç saniye boyunca devam ettirdim. Karşı taraf şakalarına karşılık vermeyince duraksadığımı hatırlıyorum. Bir şeylerin yanlış gittiğinin farkına varmış bir şekilde sustum. Çünkü bir tahminim vardı,çünkü karşı taraf ağlıyordu. Ellerim titredi ve etrafta volta atmaya başladım. Kalbim öyle bir çarpıyordu ki yerinden çıkacak sandım. Neler olduğunu biliyordum, ama o sözcükler ağzımdan bir türlü çıkmadı, yapamadım. Sanki dilim kilitlenmiş gibiydi. Beynimde kocaman,yanıp sönen led bir tabela vardı ve kaçmak istediğim o gerçeği bana

bağıra çağıra söylüyordu.

‘Neler oluyor?’ diye sordum. Yine de içimde bir umut vardı. ‘Umut her zaman var’ lafına oldukça inanan bir insanım ve o an tutunduğum tek dal da o’ydu. Lakin olmadı. Umutların tükendiği andı o an. Hayata 1-0 geride olarak devam edeceğim, ruhumun derinliklerinde hayatımın sonuna kadar taşıyacağım o kırgınlığın ilk baş kaldırdığı andı. Çünkü bir olana bir de ölene çare yoktu.

Sadece ‘baban’ diyebilirdi. Sonrasında da telefonu kapattı. Tek bir kelime anlamam için yeterliydi. Babam. Aylardır hasta olan babam. Hayatımın en kötü günü işte o kelime ile başlamış oldu.

Dona kaldım. Hiçbir zaman böyle bir şey yaşayacağımı düşünmezdim. Çünkü ‘ölüm’ kavramı benim için hep uzaktı. Asla aklıma öyle bir olasılık getirmez, bu konunun konuşulduğu ortamlardan da kaçardım. Fakat ne yazık ki bu gerçektir ve benim artık kaçacak tek bir yerim dahi yoktu.

Beynim durma noktasına gelmişti. Yan odada uyuyan kardeşimin yanına ulaşmaya çalıştım fakat bacaklarım tutmuyordu. Çığlık atmak istedim, sesim çıkmadı. Vücudum bir anda öyle ağırlaştı ki, ayakta durmak benim için imkansız bir hale geldi ve yatağa çöktüm. İşte o anda boğazımdaki o düğümler çözüldü ve ağlamaya başladım. Sessizce. Bağırmadan, tek bir kelime dahi etmeden. Sadece kimse yokken içimdeki acıyı ve hayal kırıklığımı dökmek istercesine ağladım. Acımı herkesten saklamaya alıştım. Kimse görmesin istedim; ne kadar üzüldüğümü, canımın yandığını ve de onu ne kadar sevdiğimi. Bu doğru değildi ama o an o kadar doğru geldi ki acımı kısacık bir zamana sığdırmaya kararlıydım.

Fakat işe yaramadı. İçimdeki o acıyı hiçbir zaman kelimelere dökemediğim için, kendime acımı yaşamaya izin vermediğim için, hep kendime iyi olduğum

yalanını söylediğim için ne iyileşebildim ne de gerçek ‘beni’ diğer insanlara yansıtabildim. Bu yüzden de içimde kırılğan bir çocuk kaldı. Asla büyümeyecek ve de sevgiye aç olan bir çocuk.

Her şey biranda yerle bir oldu. Her zaman yapmak isteyip de ertelediğim şeyler daha hayata geçmeden ellerimden kayıp gitti. Daha ona kırgın olduğumu söyleyecektim, yanımda olmadığı için bağıracaktım. İki güzel sözle baba kız olunmuyor diyecektim, kavga edecektim. Ama en sonunda da onu sevdiğimi söyleyecektim, yanımda istediğimi. Ama olmadı. Ona hiçbir zaman bunları söyleyemedim.

Ve o günden geriye sadece söylenmemiş cümleler kaldı...

BARIŞ ŞAFAK

1996 Yalova doğumlu olan Barış ŞAFAK, 2014 yılında Karabük Üniversitesi'nde Enerji Sistemleri Mühendisliğine başlamıştır ve şu anda son sınıfta eğitimini sürdürmektedir. İlkokul yıllarından itibaren yazmaya hep meraklı olan Barış ŞAFAK özellikle polisiye alanına özel bir ilgi duymaktadır. Şu an üzerinde çalıştığı bir romanı mevcuttur. En büyük hayali yazdıklarını beyaz perdeye taşımaktır ve bunun için çeşitli senaryo projeleri üzerinde çalışmaktadır.

HOŞÇA KAL GÜZEL İHTİYAR

Küçük bir çocuğun arkadaşı kaç yaşında olabilir? Bilim adamları ya da sosyologlar bu konuya bir standart getirdiler mi bilmiyorum ama benim arkadaşım yetmiş yaşının üzerindeydi. Benim mi ruhum yaşlıydı yoksa onun ruhu mu gençti kestiremiyorum şu an. Bir çiçeği sevdiğimizde çiçek olmamız gerekmediği gibi, bu ihtiyar adamla arkadaş oldum diye benim de ihtiyar olmama gerek yoktu sanırım. Sevgi, tek başına yeterli oluyordu.

O arkadaş benim dedemdi. Öyle bir arkadaştı ki hem de, gördüğüm en komik insan olabilirdi. Başka türlü, onun yanında attığım kahkahaları ne açıklayabilirdi ki? Zaman duruyordu adeta onun yanında. Keşke gerçekten durabilseydi...

Öyle bir arkadaştı ki o, okula gitmek için evden çıktığım her sabah onu gördüm evimin önünde. Benim için toparlayabildiği iki, üç kuruş harçlığı elime tutuşturmadan göndermezdi beni okula.

Kocaman bir bahçesi vardı o ihtiyar adamın. O bahçesinde de bir dut ağacı. Küçükken bir gün bahçede onu gördüğümde bir dut fidanını toprağa ekiyordu. Bu ağacın yıllar sonra meyve vereceğini bana açıklamıştı o zaman. "Yıllar sonra, bu ağacın meyvesinden her yediğinizde beni hatırlayın." Demişti. Yıllar sonraya daha çok vardı. Çocuk aklıyla unutturdum bile.

Unutmadım ama. Şimdi. Şimdi iyi ki var diyorum o dut ağacı. O ağaçtan her dut yediğimde dedemi hatırlıyorum şimdi. Hatta, hafifçe esen rüzgar, dedemin kokusunu bile getiriyor burnuma.

Öyle bir arkadaşımı işte o benim. Bana bir dut ağacı hediye etmişti. O ağacın verdiği meyve, dünyanın en güzel meyvesiydi benim için.

Küçüklüğümde zamanlarımın çoğunu dedem ile geçirirdim. Küçüklüğümün kahramanıydı o. Keşke bundan sonra yazacaklarım hiç yaşanmamış olsaydı. Keşke yazımı burada bitirebilseydim. Keşke, bir üniversitede onun için yazdığım yazıyı okuyabilseydi. Keşke...

Dedem, önce bir felç geçirdi. Yıkıldım. Her gün küçük gezintilere çıktığım adam yatağa bağımlı hale gelmişti. İyi ki dedim, o dut ağacını daha önce ekmiş toprağa.

Sonra Alzheimer illeti bulaşmıştı dedeme. Bana masallar anlatan adama artık ben masallar anlatmaya başlamıştım. Bana nasihatler veren ihtiyara ben nasihatler ediyordum. Hayatın bir döngüsüydü işte. İhtiyarlar çocuklaşıyordu, çocuklar ihtiyarlaşıyor...

Hastalığı günden güne arttı o ihtiyar adamın. Her gün gözlerimin önünden biraz daha kayıp gittiğine şahit olmak delirtiyordu beni. Durdurmak istiyordum zamanı. Korumak istiyordum o ihtiyar adamı. Fakat zaman çok güçlüydü. Bana göre dünyada ki en güçlü kavramdı zaman. Kimsenin durduramadığı, kimsenin onu yenemediği bir kavramdı. İnsanlar, zaman öldürmeyi marifet sanırlar. "Zaman öldürüyoruz." Derler, büyük bir şey yapıyormuş gibi. Zamanın kendilerini öldürdüğünden habersizce. Zamanın öldüğü yoktu. Ölen her zaman insanlar oluyordu. Zamanı öldürmenin bir yolu olsa yapmaz mıydım bunu en başında. Kurtarmaz mıydım dedemi zamanın ellerinden. Kurtarmadım işte. Zaman büyüktü. Çok büyüktü. Her birimizi almış içine, bir deli poyraz gibi savuruyordu. Bir o yana bir bu yana...

Zaman ile savaşmanın bir anlamı yoktu, bu zamanın iktidarlığında ki küçük dünya da. Zamanı sevmek anlamlıydı sadece. Sevmek her şekilde anlamlıydı zaten. Sevgi bu dünya da ki tek anlamlı kavramdı belki de. Sevince zaman kendiliğinden kalkıyor ortadan. Kaçıyor zaman ardına bile bakmadan. Sev-

ce zamanı hissediyor musun ? Sevdiğin bir şey yapıyorsan zamanı hissediyor musun ? Sevince zaman yoktur çünkü. Zaman sadece sevgisizlikte baş gösteriyordu. Zamanın dedemi günden güne benden aldığı anlarda da çok seviyordum ben. Hem zamanı, hem dedemi. Böylece zaman yalnız bırakıyordu beni dedem ile. Bende sürekli dedem ile oluyordum. Hatta hatırlıyorum da, son günlerde her an dedemin yanındaydım. Keşke o son günler hiç gelmeseydi...

Dedemin hastalığı ağırlaştı bir gün. Çok ağırlaştı. Hemen hastaneye kaldırıldı. Yoğun bakım diye bir yer varmış hastanede. Oraya yatırmışlar dedemi. Benim dedem özel olduğu için, yoğun bakacaklarmış ona. Öyle demişti doktorlar.

Salı günleriydi. Hatırlıyorum. Görüş günüyümüş. Her Salı okul çıkışı, dedeme yoğun baktıkları yere gidiyordum hastanede. Bir odaya alıyorlardı beni. Oda da bir televizyon. Dedemi izliyordum. Seviniyordum içten içe. Dedem televizyona çıkmış diyardım. Ünlü olmuş. Aslan dedem...

Kısa bir süre sonra dedemi yoğun bakım ünitesinden çıkaracaklarını söyledi doktorlar. Çok sevindim. Havalara uçtum resmen. Dedem artık televizyonun içinden çıkacaktı. Yanıma gelecekti. Bu sefer ben, yoğun bir şekilde bakacaktım dedeme. Getirdi doktorlar dedemi. Kendinde miydi dersiniz, eh işte diyeyim size. Olsun, ben masal anlatmaktan gocunmam ki!

Dertleştim dedem ile. Konuştum. Her ne kadar kendini bilerek cevaplama da sorularımı ben anladım onun dilinden. Beni çok sevdiğini söylüyordu. Bende onu ne kadar çok sevdiğimi gösterdim kucağımın yettiği kadar. Kucak dolusu sevgilerimi bırakarak yanına önce Allah'a sonra babaanneme emanet ettim onu. Evime döndüm. Dedemi yoğun bakımdan çıkardıklarını söyledim annem ile babama. Bu mutlu haberi verdim onlara. Onlarda gidip dedemi gördüler. Onlarda sevgilerini bıraktılar dedim yanına. Ve geldiler.

Bir gün sonra babamı babaannem aradı. Dedemi taburcu edeceklermiş. Ben yine havalara uçtum tabi. Her an gidebilecektim dedemin yanına. Fakat evde tek sevmenin ben olduğumu görünce duraksadım. Neden kimse sevinmiyordu. Neden telefonun diğer ucundan babaannemin ağlama sesleri geliyordu. Sonra anladım. O dedeme yoğun bakan doktorlar, dedemden ümidi kesmişler. Her an bekleyin demişler babaanneme. İyileşmesini bekleyin demişler sanmıştım çocuk aklımla. Ölmesini bekleyin demek istediklerini çok sonra anladım tabi.

Babaannem asil kadın. Görmüş geçirmiş güçlü bir kadın. Dedemin hastane köşelerinde can vermesini istememiş. Kendi evinde ruhunu teslim etsin demiş. Bir ambulansa atlamışlar geliyorlarmış. Ben yine sevinçliyim tabi. Dedem evine dönüyor. Torununa geliyor. Annem dedemin yatağını hazırladı. Bütün aile çıktık heyecanla dedemi bekliyoruz. Babaannem arıyor babamı. "Yetişemicek!" diyor. Ambulansın bir yarış yaptığını düşünüyorum ben tabi. Çocuk akli. Yetişir diyorum dedem.

Bir süre sonra ambulans geldi. Ambulansın kapakları açıldı. Görevliler ve babam dedemi sedye de taşıyarak, hasret kaldığı yatağına yatırdılar. Annem, babam, babaannem, halamlar, kuzenlerim... Herkes evde. Kimse konuşmuyor. Ama sessiz değil ev. Bir hırıltı duyuluyor. Dedemden geliyor ses. Yüksek bir hırıltı sesi. Ciğerlerinden geliyor dedemin. Yıllar yıllar önce babaannemin söyledikleri yankılanıyor kulaklarımda. "Ölüm Hırıltısı" diye bir şey varmış. Ölümün yaklaştığının habercisiymiş. Dedemin gözleri kapalı. Bilinci yerinde değil. Sadece bir hırıltı. Nefes alıyor ve nefes veriyor. Hırıltı gittikçe artıyor. İşte tam bu anda babam bozdu sessizliğini. Ama konuşarak değil. Ağlayarak. Sadece ağlamak değildi o. Hıçkırarak. Hıçkırarak ağlamak. Babamı hiç ağlarken görmemişim ben. Şimdi dedemin yatağının bir ucuna atmış kendini hıçkırarak ağlıyor. Babamı öyle görünce benim sakin kalmam ne mümkün.

Bıaktım kendimi. Delicesine ağladım. Sonra annem.. Halam.. Herkes ağlıyor. Annem babamı alıp odadan dışarıya götürdü bir an. Başını okşuyordu adeta bir çocuk gibi. Öpüyordu babamı. Onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ben oturduğum yerden kalktım. Dedemin başının ucuna gittim. Oda ne?

Dedem gözlerini açtı. Büyük bir sevinçle annem ile babamın olduğu yere koştum. Mutlu haberi verdim. "Dedem gözlerini açtı." Açtı dedim sevinçle. Oda ya dönüyorduk. Bir ses geliyor kulağımıza. Bir yankı. Babaannemin sesi. Şehadet getiriyordu. Adımlarımı hızlandırarak dedemin baş ucuna döndüm tekrar. Gözü açtı hala. Nefes aldı. Nefes verdi. Nefes aldı nefes verdi...

Bir daha nefes alamadı. Gözlerini kapattı dedem. Son kez benim gözlerimin içine bakarak üstelik.

Huzur vardı artık dedem için. Sessizlik vardı. Kulakları sağır edercesine bir sessizlik üstelik. Huzurun, sessizliğin çığır aştığı bu mabede karışmıştı bedenin. Ölü bir beden çaresizliği kaplamıştı her bir yanı. Ölü olan dedemin bedeni değildi. Benim Aklımdı. Aklım ile birlikte kaybettiğim tabiatımdı. Anılarımdı...

Zaman almıştı dedemi benim ellerimden. Kapatmıştı gözlerini dedem. Bir daha onu göremeyecektim...

Babam ile mezarlığa gittik. Dedemin mezarı açılmıştı. Mezarın başına oturduk babam ile birlikte. Sadece ikimizdik orada. Dedemden bahsettik birbirimize. Babam kendini tutamayarak başladı yine ağlamaya. En kötüsü de neydi biliyor musunuz? Babama babalık yapmak. Nede olsa benim babam yanımdaydı. Onun babası artık yoktu. Öptüm defalarca babamı kokladım. Ve zamana teşekkür ettim. Zamanı sevdim. Zamanla savaşmanın bir anlamı yoktu çünkü. Kazanan her zaman, "zaman" oluyordu. Zamanı sevdim. Babamı, annemi sevdim. İnsanları sevdim. Zaman kayboldu...

CEYDA OKTAY

1996 Aydın doğumlu olan Ceyda OKTAY, 2014 yılında Aydın Mehmet Akif Ersoy Lisesinden mezun olmuştur. Öğrenim hayatına, 2015 yılında yerleştiği Karabük Üniversitesi Sosyal Hizmet bölümü, dördüncü sınıf öğrencisi olarak devam etmektedir. Özel ilgi alanları illüstrasyon ve karikatür çizimi, sinema ve edebiyat eleştirimliğidir. Eylül 2018'den beri www.yazi-yorum.net 'te içerik yazarlığı yapmakta; deneme, öykü, şiir çalışmaları site içinde ve bazı dergilerde yayımlanmaya devam etmektedir.

*Söküldü çınarın kökü topraktan,
kaldı gültü,
fakat güle bir çınar olamıyor onlarca fidan,
onunda sökülmesini bekliyorlar,
ama bilmiyorlar ki çınarı kazıyorlar,
ve çiçek soluyor fidan olmadığı için.*

PORTAKAL AĞACI

Elleri, portakal kokan bir adamın terk edişi... Kutup yıldızından, ölümü unutarak dilediğim, kömür karası adam ve sonrasında yaşadığım kabus. Yirmi bir yaşındaydım; gökyüzünün yeryüzüne indiği o gece. Bir adam vardı; bana her baktığında içimi ısıtan, çocukluğumun gürültüsünde kaybolmama izin vermeyen. İnsanlardan ve kendimden kaçtığım her günde, verdiği elli kuruşlarıyla, bakkaldan aldığım cipsleri benimle yiyen. Adımı Jeyjo koyan, bana her seslenişinde yanağıma bir gülüş bırakan dedem... Harsi 'sini ekimin dokuzunda bırakıp giden portakal ağacım...

Beş altı yaşlarımdan anımsıyorum dedemi. Annemin tuğla fabrikasında ve babamın yurt dışında çalıştığı gecelerde, sığındığım tek katlı beyaz ev. Vefat edenlerle birlikte dokuz çocuk; otuzun üstünde torun. Her biri, hayatın karmaşıklığında kendine kıyıda köşeden yer edinen insanlıklar...

Dedem, Harsiyle tanışmadan evvel bir başkasıyla görücü usulüyle nişanlandırılmış. Nişanlısı dedemi bırakıp başka bir adamla kaçmış. Belki de âşıkmiş nişanlısı, o adama. - Dedem o zaman çok üzülmüş müdür bilmiyorum.- Ama sonra; nenemi, dere kenarında çamaşır yıkarken görmüş, nenem de dedemi hani. Dedem bir doksan boylarında, kara kaş, kara gözlü; nenem desen fikirimce, köyün en güzel kızı...

Nenem daha on dördünde, dedemse yirmisinin üstünde... İki genç insan, aşık olmuşlar birbirlerine. Nenemin ağabeyleri istememişler dedemi. Nişanlısının başka bir adamla kaçmasına, engel olamayan bir adammış sonuçta! Kaçırılmış dedem nenemi o vakit, aynı köyün içinde başka bir yere. Kaçırılmış kadın gözüyle bakmışlar bu sefer de, evlendirmişler nenemle dedemi. Tam olarak burada başlamış hikâyeleri dere kenarından, gönül kenarına... Akmış gitmiş yıllar ömürlerinden; el ele, diz dize ve de dokuz çocuk. Günlerden bir gün köy meydanında bir kaza geçirmiş dedem; o zamanki imkânlarla dedemi hastaneye götürmemişler, dağlar varmış önlerinde geçememişler. Kalçasının sağ tarafı kırılmış dedemin, bir daha da düzelememiş. Köylüler de, ellerinden geldiğince yardım etmeye çalışmış ama iyileşememiş dedem. Genç bir adamken baston vermişler eline; diğer elini de nenem tutmuş. -Dik yürüyemediği için çok üzülmüş müdür dedem, bilmiyorum, ama hiç şikayet ettiğini veya isyan edip öfkelenmediğini görmedim.-

Sonra dedem annesi de vefat edince, babasını ve ailesini alıp şehre taşınmış, beyaz tek katlı o eve. Hayvan bakmaya devam ederek, nenemle birlikte bahçeyi ekerek, geçimlerini sağlamaya devam etmişler. Sonraları, biz torunlar çıkageldik bahçelerine. Kız kardeşim portakal ağacının etrafında çamurla oynar; diğerleri bahçede koşuştururdu. Bense dedemin dizinin dibinde sessiz sedasız oturup onun yaptığı işleri izlerdim. Arada diğer torunları gibi naz yapıp şımarıyor da değildim! Beş metre civarındaki hortumu dedemden alıp, parmağımı suyun aktığı ucuna bastırıp domatesleri yıkarımdım. Dedem yapmamamı söylerdi, ama ben domateslerin üstündeki su damlacıklarına bayılırdım. Dedemde bahçenin tam ortasına koyduğu tahta sandalyesine oturur, çoğu zaman bastonundan destek alarak biberlerin köklerini çapalardı. Her ne hikmetse, dedemin bahçesi her sene tüm aileyi ve evlenen sekiz çocuğuna yetecek kadar ürün verirdi. Bahçesinde erik, kayısı, limon ve portakal ağacı

vardı. Hepsine özenle bakardı ama birine daha çok içi yanardı bilirdim; portakal ağacı. Haftada en fazla iki defa sulardı onu. Aralarında kıskandığım bir ilişki vardı. Sanki dedem portakal ağacına derdini anlatır, portakal ağacı da onu dinlerdi. İki dost, iki yakın arkadaş gibi...

Yıllar geçti portakal ağacı olgunlaştı: Jeyjo, yani ben büyüdüm. Üniversiteye gitmem gereken o günün geldiğini; 'Yarın gelecek misin, Jeyjo?' dediğinde anladım. Hep geleceğim dediğim o cümlede, ilk kez dedemden bir şeyler kırıldığını gördüm. Nenemin hastanede olduğu günler haricinde ve herkesin kendi hayatına bir yol çizmeye karar verdikleri o günlerde, dedemi ağlarken hiç görmemiştım. O zaman, Jeyjo'nun aslında biri için değerli olduğunu hissettim; bende ağladım, yatağından benim için doğrulan o adama sarıldım. Gözyaşlarını, benim için akıtan o adamı bırakıp gitmek istemedim. Dedeme; 'Gitmem istersen dede.' dedim. O da bana 'Gitme' diyemedi. Biliyordu, onunla beraber kalacağımı onu bırakmayacağımı. Ama diğer gözler, benim bir an önce hayata karışmam gerektiğini söylüyordu. Merdivenlerden inerken her günün sonunda yaptığım gibi pencereden, uzandığı koltuğa doğru baktım, el sallamam gerekiyordu. Yapamadım, o ilk kez bana bakmıyordu. Eli solmuş gözlerinde, gözlerini siliyordu. Dedemi ben, ilk kez o gün kırdım...

Üniversiteye, babamın deyimiyle "gerçek yol ayrımına" geldim. Aklımı arkada bırakarak başladığım yeni yaşamıma alışmaya çalışarak, farklı bir kadın yaratmaya başladım. Ama içimde Jeyjo olduğumu hissettiren o duyguyu hiç kaybetmedim.

Zaman akmaya devam etti, yalnız kaldım; evimi özledim, evime gidemedim.

Sonra bir gece bir rüya gördüm. Deniz olan bir yerdeydim. Sekiz dokuz yaşlarımda fıstık kabuğu renginde, bir bankta oturmuş dalgalardan korkmuş, ağlıyordum. Rüzgâr sanki dövüyormuşçasına yüzümü yakıyor, ben oturduğum

yerden kalkamıyordum. Sonra sol tarafımda duran ve bana bakan adamı gördüm. Ayağında siyah lastik ayakkabılar, ağaç renginde keten pantolon ve beyaz tişörtüyle yanımda üşüyordu. Kafasında olması gereken kasket elinde, diğer eliyle beni işaret ediyordu, ben ağlamaya devam ediyordum. Ona sarılmak istiyordum; çünkü o benim iki haftadır yoğun bakımda olan, en son gördüğüm gece ona sarıldıktan sonra bembeyaz ve soğuk bir odaya alınan, sol kolunda hep beş dakika geride kalan saatiyle, bana bakan dedemdi. Rüyamın devamında dedem birden kayboldu ve ben büyüüverdim. Elim kalbimde, avucumda bir kol saatiyle adını bildiğim fakat önceden konuşmadığım kömür karası bir adama sarılıp içim çıkana kadar ağladım. Sabah kalktığımda kötü kabusun neden olduğunu anlamadım, sonra telefonda birilerini aradım. Önceden dedemle benim kadar vakit geçirmeyen bir başka orta yaşlı adam konuşuyordu: “Dede öldü”. Benim dedem? Sonrasında bana ne oldu, hatırlamıyorum. Ben hala, o telefon konuşmasından yaralı bir kuşum. Karıncalara ağlamaya devam eden bir kuş...

Arada bir onu rüyamda görüyorum, bu bana yetmiyor tabii. Ölümün bu denli büyük bir acı olduğunu dedemi rüyalarımda görüp aslında ölmediğini, her yeni sabahta birilerine anlatma ihtiyacı duyarak yaşıyorum. Onun bana öğrettiği iyilikleriyle ve bana olan derin sevgisiyle, bana her Jeyjo deyişiyle, nenemden gizli cebinde yakaladığım küp şekerleriyle, neneme olan derin sevgisiyle, nenem her hastaneye yatışındaki ağlayışıyla, pazardan aldığımız karpuz ve aspirin ikilisinden mutlu olup, olmayan dişleriyle bana ve neneme kocaman gülümsemesiyle, güdültüden kaçıp ona sığındığım her anda ruhumdaki yaraları sarmasıyla seviyorum. Sol kolumda beş dakika geride akan zamana, beş dakika ilave ettiğim saatiyle, her an onunla yeniden buluşuyorum.

Jeyjo’yu, dedem gittikten sonra meyve vermeyen portakal ağacını, ellerini çamura bulayan küçük kız kardeşimi ve başka bir gezegende Harsi’sini bekleyen dedemi çok özlüyorum...

DAMLA YAZICIOĞLU

29 Ocak 1996 Üsküdar doğumlu Damla Yazıcıoğlu, 2014 yılında Üsküdar Henza Akın Çolakoğlu Lisesi'nden mezun olmuştur. Bu dönemde okul dergisi 2. sayısı Hal'imiz dergisinde aktif rol almıştır. 2014 yılı Eylül ayında Karabük Üniversitesi Makine Mühendisliği (İngilizce) bölümüne başlamıştır. Karabük Enerji Teknolojileri Kulübü'nde Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı olarak görevini sürdürmektedir. Eğitimine devam etmektedir.

YAZ'IMIN İKİ GÜNEŞİ

Yazı hiç ısıtmayan, güneşi hiç yakmayan bir seneydi 2017. Haziran 10, akşam vakti. Bütünleme sınavları sona yaklaşmış takvimde, memlekete dönmeye az kalmış. Telefonun diğer ucunda babam;

–“Ne yapıyorsun, yedin mi yemeğini, kim var, yalnız mısın?” İftarımı yapıyorum, ikinci telefon yine aynı sorular. 2 gün önce “Babaannen kötü, son gördüğünden daha da kötü, yoğun bakımda.” demişlerdi. Oda arkadaşımı aramışlar yanıma insan diye, geldiğinde sezdim. Ama telefonda tekim dedim, gözlerim doldu. Henüz hayır değildim duymaya. Telefonu kapattığımda dayanamadım. Odama çıkınca aradılar yine. “Babaannem öldü, değil mi?” dedim. Sonrası boğazı düğümleyen hıçkırıklar. Midem her zamankinden daha da ağrıyordu. Sabah suları beni aldılar. Daha yurdun merdivenlerinde tutamadım kendimi, babamı görünce. Yola koyulduk, Çankırı Orta Yaylakentliyim. Köy yolunda aracı görünce oraya kadarki tüm sessizlik bozuldu arabada. O yoldan hiç bu şekilde gitmedim... Evin bahçesine giremedim, dizlerimin üstüne çöktüm. Ben komple çöktüm orada.

Arka odada, yerde yatıyordu cansız bedeni. Girdim içeri. Oysa ki son aylarda kanserin sende gösterdiği etkiler yoktu, öyle güzel uyuyordun ki...

Seni yıkamak ve kefenlemek, evde havlulara sarmaya benzemiyormuş. Soğuk bedenim ama yumuşak hala. Kapının dışındaki ve içerideki herkes perişan. Sela okundu, herkes daha iç çekti. Anneannem, “Zemine de gitti, kayıplara karıştı.” diye dizlerini dövüyor. Hep de dövdü.

Yaklaşık 2 ay sonra, yaz okulundayım. Ailem köyde, anneannem var, dayımlar. Sınavlar başlamadan gideyim göreyim dedim herkesi, özledim anneannemi ve toprağın altındaki babaannemi. Aldı ailem Karabük merkezden.

Güzel bir hafta sonu geçirdim. Gelmeden önceki gün, anneannemle sohbet ettik. Sedirde uzanmış, “Herkesler kayıplara karıştı.” Diyor. “Abim(dedem), Nesrin(halam), Zemine (babaannem Nazife) ...” Babaannem çıkıp gelecek odadan hadi çay üstüne gidelim diyecek diye bekledim o an. Konuştuk çok. Sen de bırakma, kimse yok başka büyük bak dedim. Güldük, üzüldük, dertleştik, eskileri yad ettik. Sonra namaza kalktı. İleri saatlerde ak saçlarını taradım, ördüm. Yine dilinde duaların. Diğer gün döndüm Karabük’e. Bıraktı dayım ve babam.

1 hafta sonra sınav sonu bir telefon. Anneannen rahatsızlandı, yoğun bakımda. Elim ayağım boşandı. Arkadaşlarım teselli ediyor, kampüsteyiz. Hemen ertesi sabah Çerkeş arabasına, oradan beni aldılar, kendi köyümüze. O akşam görmeye hastaneye gittik. Girdim yoğun bakıma, ben anneannemi hiç öyle görmemiştim. Eli yüzü şiş, ell.erini bağlamışlar. Tuttum elini, içimden konuştum. Sesli konuşursam gözyaşlarına hakim olamazdım. Hem sizi duyabilir belki dediler, direniyor hastanız. 28 Ağustos akşamı saat 8 civarı. Hastaneden haberin geldi; “Kalbi durdu.”

29 Ağustos 2017.

Yine babaannemde olduğu gibi seni yıkamak ve kefenlemek, evde havlulara sarmaya benzemiyormuş. Ellerimde 2 ay önceki gibi soğuk beden. Uzun uzun baktım sana. Öptüm doyusya seni oracıkta. Dudaklarımda hissettim soğuşu.

Canımdan çok sevdiğim iki insan daha toprağın altında.

Soğuşu ellerimde ve dudaklarımda kaldı. Şimdi ne zaman fotoğraflara bak sam kalbim hızlanır, göz yaşlarım pınarlarında hazır ola geçer, nefesim daralır. Arada bir bakarım, hepsine.

Özledim çok, gidenlerimi...

Dedim ya, “Yazı hiç ısıtmayan, güneşi hiç yakmayan bir seneydi 2017.”

“Sevdiklerinize yaşarken değer verin.”

FATMA EKİCİ

1997 yılında Kırşehirde doğdu.2000 yılına kadar Hollanda da yaşadı.2011 yılında resim hayatına başladı.Çocukluk yıllarından beri yazıyor.2016 yılında yetenek sınavına girerek Karabük Fethi toker gsf Resim bölümü öğrencisi olmaya hak kazandı.

Fatma Ekici için resim nasıl bir yaşam biçimiye yazmak da vazgeçilmezdir.Ekiciye göre yaşam o kadar karmaşıktır ki dış dünyadan uzaklaşıp sadece onun dili olan kalemine yönelir.Ona göre yazmak ve çizmek kendisini ifade etme biçimidir.

BİR ACI VE GÜLÜŞ

Benim hikayem hayatımdan acısıyla gülüp geçti.Yaşım 21 hayattan daha öğreneceğim çok şey var bunu biliyorum.Ama beş yaşındaki bir çocuğun kaldıramayacağı yükleri acıları tattım.Amacım kendimi acındırmak değil.Hiç bir zamanda olmadı.Yazarken çok düşündüm.İnsanların bana acıyarak bakmasından.Küçükken bu duyguyu o kadar çok tattım ki artık kaldıracak tahammülüm kalmadı.Uzun lafın kısası benim hikayem acı üstüne kurulu.

Biz dört kişiyiz.Annem,babam,abim ve ben.

Bundan on altı yıl önceydi acı hikayelerimin başladığı zamanlar.O zamanlar abim on ben ise beş yaşındaydım.Bir akşam annemin kendi fotoğrafına bakarak ağladığını gördüm.Kendi kendime sordum."Acaba annem neden ağlıyor?"Beş yaşında bir çocuk annesinin beyin ameliyatı olacağını nasıl düşünebilirdi ki...

Ah beni güzel annem.Çocuktum hiç birşeye gücüm yetmiyordu.Anneme sarılıp 'Ağlama anne'diyerekten başka.İşin kötü tarafı ne anne tarafımız ne baba tarafımız vardı.Yapayalnızdık.Bu yüzden güçlü olmak zorundaydık.Düşünsenize beş yaşındasınız ve ihtiyacınız olduğu yaşta anneniz o hastanedeki camın arkasında yattığını.Ben annemi çok izledim o camın arkasında ve o an kendime söz verdim.Hayatta ne olursa olsun dimdik güçlü olacağıma.Çünkü ben annemin kızıydım ve güçlü olmak zorundaydım.

O an beş yaşındaki kız hayata karşı olgunlaşmıştı.

Benim canım abim.Annemin yokluğunu hissettirmemek için bana hem annelik hem abilik yaptı.Bir erkek çocuğu on yaşında dışarda oynaması gerekirken benim abim bana o buz gibi mutfakta yemekler yaptı,okula götürdü,başımı

bekledi.Hiç bir zaman hakkını ödeyemem.

Bir gün hatırlıyorum da...

Bir sabah uyandık.Annem bize menemen yapacaktı.Diğer odadan 'anne'diye seslenmişim.Cevap vermemişti.Salona doğru gittim.Bir baktım ki annem yerde kımıldamadan yatıyordu.Küçüktüm ve hiç bir şey yapamıyordum.Ağlamaktan başka...

Annemi uyandırmaya çalışmıştık.Uyanmıyordu.Yatıyordu...

Artık aklıktan ağlamaya başlamıştım.Pembe renkte yuvarlak ekmeğlimiz vardı.Biz o gün menemen yeme hayaliyle uyanmışken abimin ekmeğlikten ekmeği alıp bir bana verip bir kendine alması olmuştu ve o günden sonra annemi bir ay boyunca göremedik.

İşin zor kısmı amcam ve halam abimle beni o bir ay boyunca bizi ayırmışlardı.Abim halamlarda ben ise amcamlarda kalıyordum.

Bir gün annemi o kadar çok özlemiştim ki sürekli ağlıyordum.Yengem ağlıyorum diye beni o soğukta kapıya atmıştı.Ya çocuktum annemi özlemiştim ağlamaktan başka ne yapabilirdim ki?

Artık amcamlar ağlamamla başa çıkamayıp beni anneannem ve dedemin yanına götürmüşlerdi.

Ah canım dedem benim.Yattığın yerde huzur bul.Gani gani rahmet eylesin.

Dedemin yeri bende çok ayrıdır.Bir çocuğu küçük bir sakızla bile mutlu ederdi.O gülümsemesi insanın içini ısıtıyordu.

Beş yaşındaki bir çocuğun duygularını anlayabiliyordu.Neşem yerine gelsin diye yapmadığı şeyler kalmıyordu.Yeri geliyor omzunda ağlıyordum.Yeri ge-

liyor benimle birlikte gülüyordu.Sıkılmadan beni dinlerdi.Bebek gibi bakardı bana.

Dedemler de kalırken her gün sabah ezanında kalkar annem iyileşsin diye dua ederdim.Bir gün dua ediyordum.Kapıdan bana baktı.Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.Boynuma sarıldı.Beni bağına basmıştı.Hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştık.Beni bağına basması bir nebze olsa da acımı söndürmüştü.

Aradan iki gün geçti.Abime kavuşma zamanıydı.O kadar çok özlemişdim ki dakikalar geçmiyordu.Kapıdan içeri girdi.Koştum,sımsıkı sarıldım ve o günden beri hiç bırakmadım.

Bu hayatta bize en çok zararı dokunan baba tarafım olmuştur.Bize o zamanlar destek olacakları yerine köstek oluyorlardı.Küçüklüğümden beri bizlere anneme yaptıklarını unutamam..Peki sonuç ne oldu?Bu dünya ne onlara kaldı ne de bize..

Aradan bir ay geçti annem ameliyatını atlatıp eve döndü.Ama sanki gelen annem değil de bir başkasıydı.Her gün oynadığım saçları yokdu.Artık morali bozuk olunca kuaföre gidip saçını fönlettiremeyecekti.

Şu an annemi merak ediyorsunuz biliyorum.Annem şu an iyi.On sekiz ameliyat geçiren bir kadının izleri var sadece.

Ailemizde şükürler olsunki iyi.Baba tarafımı da soracak olursanız hiç birisiyle görüşmüyorum.Açıkçası da umrumda değil.Benim kötü zamanımızda yanımızda olmayıp bir tas çorba vermeyen insanlar iyi günümüzde de yanımızda olmasınlar.

Bu hayatta sana yazılmış bir kader vardır ve ondan ne olursa olsun kaçamazsın.Bir kaçır iki kaçır ama bir şekilde kaderin gelip seni bulur.

Geçmiş aslında geçmiyor.Sadece ismi geçmiş oluyor.Geçmişin izleri öyle bir kendini hatırlatıyor ki..

Mesela o pembe yuvarlak ekmeklik..Şimdi üstünde bir sürü sakızdan çıkan yapıştırıcılar var,Annemin ameliyat olmadan çekildiği sarı saçlı gözlerinin içi güldüğü fotoğraf..

Aslında o kadar çok şey anlatacağım var ki.Sadece yazarken kelimeleri toparlayamıyor ve o an tekrardan yaşıyorum geçmiş..

Sanki böyle boğazımda bir düğüm oluşuyor gözümden sadece ama sadece bir damla yaş süzülüyor..Evet geçmiş çok üzdü ama bir o kadar da duygusuzlaştırdı.

Biz acılarımızla büyüdük.Herkesin hayatta imtihanı farklıydı.Bizde sadece şükrettik ve dua ettik.

Şimdi bende değiştim.Kısır bir döngüde başa sarıp durmamın üzerinden on altı yıl geçti.Belki de bu yüzden yaşım hala beş..

Böyle dediğime bakmayın.Küçük sayılmam sadece yaralarım büyük.Zaten insanın yaşınıda yaşadıkları belirlemez mi? Bu yüzden beş her zaman beş değildir.Ama önemli olan acılarla yaş aldıktan sonra bile içindeki çocuğu yaşıyabilmektedir.

Çocukluğuma.....

İREM BETÜL AYCAN

İrem Betül Aycan, 1996 yılında Kahramanmaraş'ın Afşin ilçesinde doğmuştur. Karabük Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi Çocuk Gelişimi 4. Sınıf öğrencisidir. 2017 yılında Objektif test uygulayıcı eğitimi alarak 'Objektif test uygulayıcısı' olmuştur. 2018 yılında 'Oyun Terapisti' unvanını almıştır. Bebeklik döneminde gelişim, müzik, Otizm ilgi ve ilerlemek istediği alanlar arasındadır. Otizmle ilgili yayımlanmış 1 makalesi bulunmaktadır.

ÇOCUK GELİŞİMCİNİN GÜNCEİ

2015 yılının yaz mevsiminde hayatımda en güzel mutluluklarımdan birini yaşadım. Öğrenci seçme ve yerleştirme sayfasını açıp, 'Karabük Üniversitesi Sağlık Yüksekokulu Çocuk gelişimi bölümünü kazandınız.' yazısının görmem benim mutluluğumun sahibi oldu. Üstelik tercih listesinde 2.sıraya koymuştum çünkü şehrin benim için hiçbir önemi yoktu. Benim amacım popüler üniversitelerde okumak değildi, amacım kendini geliştirmiş, sağlıklı nesillerin devamını sağlamakla yükümlü, iyi bir Çocuk Gelişimci olmaktı.

Karabük Üniversitesi için hemen bilgisayardan araştırmalara başlamıştım. Üniversitenin konumu, kampüsün şirin görüntüsü beni büyüledi. Tabi ki alacağım dersleri müfredat programında bakınca derslerin efsununa kapıldım. Eee, popüler üniversitelerden bir farkı yok ki, hatta ders içeriklerinin fazlası var diye düşündüm. Şehri araştırmaya başladım. Sosyal medya ortamlarında şehirle ilgili çok kötü yorumlar okumuştum. Yazılan yorumların benim için hiçbir anlamı yoktu çünkü mutluluk insanın gittiği yerdedir şehirde değildir. Her şehrin iyisi de kötüsü de vardır. Çevreyi güzel hale getiren biz insanlarız. Ne önemi var ki şehrin konumunun, denizinin olmayışının... Neyse Karabük için ön yargı yaşamadım. Heyecanla Karabük'e geleceğim günü bekledim. Hayatımın her anında destekçim olan ailemde benim kadar heyecanlıydı.

Artık Karabük'e gelme günü gelmişti. Babam ve amcamla gelip kalacağım yurdu belirleyip, Safranbolu turu yapmıştık. İlk defa o gün vuruldum Safranbolu'nun otantik havasına... Benim için mükemmelliğin, gizli huzurun, yeşilin şehri olarak kaldı. Mezun olunca geri dönüp baktığımda Safranbolu'yü çok özleyeceğim galiba diyorum. Evden ayrılırken de en çok 18 aylık kardeşimi arkamda bırakmakta zorlandım. Hayat böyle işte sevdiğin şeyleri özleyorsun, özleyeceğimde. Özlemekte sevgiden...

Ailemden ayırda kalsam da alışma sürecinde zorlanmadım. Memleketimde aynı ortamda bulunup hiç tanışmadığım arkadaşım Hasibeyle, Karabük'te bir araya gelip vakit geçirmeye başladık. Karabük'ü beraber sevdik onunla. Aynı fakültede olmamızda avantajlarımız arasındaydı. 2 can dostum vardı, birisi daha dostum olmuştu Hasibe... Memleket havası soluyorduk birbirimizden. Üniversite Kahramanmaraşlılar günü yapıldığını duyunca bir kere daha sevdim okulumu. Çok şanslıydım bu konuda üniversitedeki Kahramanmaraşlı hocalarımız sayesinde memleket yemeklerimden ilkbahar mevsiminde yiyorduk. Bir günde olsa Karabük'e Kahramanmaraş'ı getirdiler. Yemek günlerinde emeği geçen herkese hocalarıma, eşlerine sonsuz teşekkür ederim.

Üniversiteye gelme amacımı hep göz önünde bulundurarak derslerimde gayretimi artırmaya başladım. İyi bir çocuk gelişimci olmam için başarılı olmam gerekiyor diye düşünerek hep derslerimi ön planda tutmaya çalıştım. Fitratım gereği duygusal bir insan olmam, üniversite hayatımda beni birazcık üzdü. Birçok şeyden ders çıkardım. Üniversite bazı kesimin Kurtlar Sofrası değil adeta Tilki Sofrası olduğunu öğrenmiş oldum. Kıskançlıklar, fesatlıklar, arkadan iş çevirmeler kısacası Pandora'nın kutusunu sanki onlar açmışlardı tüm kötülüğü onlar dünyaya saçmış gibilerdi.

Hayatta kötü insanlarla karşılaşmak birçok deneyim sahibi yapıyor insanı. Tam bu sırada adaşım,sırdaşım,gönüldaşım olan dostum İrem'le yollarımız keşişti. Demek ki kötülüklerden sonra gelen bir bahar oluyormuş hayatımızda. Baharı verene şükürler olsun...

Gözlerimize bakınca ne diyeceğimizi biliyorduk, aynı şeye gülüyorduk, sevdiğimiz aynı, sevmediklerimiz aynıydı. En küçük şeylerle mutlu olup eğleniyorduk.2 can dostumun arasına Hasibe ve İrem'de katılarak 4 kişi olduk. Farklı düşündüğümüz zaman olsa da hep orta yolu bulduk. Birbirimize

saygı duyduk, öyle olunca sevgi kendiliğinden kalplerimize aktı... Konya'ya Ulusal Çocuk Gelişimi Öğrenci kongresine beraber katıldık İrem'le. Katılan diğer üniversitelerin öğrenci toplulukları vardı. Kongreden geldikten sonra oturup bizim neden topluluğumuz yok diye düşündük. Bu alana gönül vermiş arkadaşlarımızla konuşup plan yaptık. Gerekli görüşmeleri yapıp çocuk gelişimi kulübü olsun diye evraklarımızı teslim ettik. O hafta içerisinde rektörlük binasına kaç kere gittiğimizi saymamıştım. Neyse ki artık Çocuk Gelişimi bölümünün de bir kulübü vardı. İsmi karar verirken biraz zorlandık sonra Kulübümüzün isim annesi olan Doç.Dr. Şehnaz Ceylan hocamız 'GELİŞEN ÇOCUK KULÜBÜ' olsun dedi. Hepimiz çok beğendik bu ismi. Sadece bölümümüzün değil, üniversitedeki tüm bölümlerin kulübü oldu. Bingöl'den gelen misafir öğrencilerimizle 4 hafta boyunca çok güzel zaman geçirdik. İlk deneyimimizi ama çok güzeldi. Asla hafızadan silinmeyecek mutlu günlerimiz oldu onlarla. Birçok etkinlik, konferans düzenleyerek çocuklar için çalışmalarına adım attık. Çünkü tek amacımız vardı 'ÇOCUK'...

İyisiyle kötüsüyle üniversitemi artık bitiriyorum. Katıldığım bir kongrede Karabük Üniversitesi Gelişen Çocuk Kulübü ne güzel çalışmalar yapıyor üniversitede çok başarılısınız diye övgülerle döndüm. Birçok deneyim elde ederek kongrelere katılarak, eğitimler alarak popüler üniversiteden mezun olacak arkadaşlardan belki de daha donanımlıydık ya da ben öyle hissettim. Çünkü ben KARABÜK ÜNİVERSİTE'sinin öğrencisi olmayı çok sevdim.

Emeği bulunan tüm hocalarıma sonsuz Teşekkür ederim...

NURDAN ÖZMEN

1994 yılında Karabük'te doğdu. 2000-2008 yılları arasında ilk ve ortaokul öğrenimini Karabük'te tamamladı. 2008-2012 yılları arasında Safranbolu Anadolu Meslek Lisesi, Konaklama ve Seyahat Hizmetleri Alanı, Ön Büro Dalı'ndan mezun oldu. 2012-2017 yılları arasında ilk yılı yabancı dil eğitimi olmak üzere, lisans eğitimini Düzce Üniversitesi, Akçakoca Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik bölümünden mezun olarak tamamladı. Lisans eğitiminin son yılı olan 2016-2017 yılları arasında Düzce Üniversitesi, Eğitim Fakültesi'nde Pedagojik Formasyon eğitimini tamamladı. Ardından 2017 güz döneminde Karabük Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Turizm İşletmeciliği bölümü, Tezli Yüksek Lisans programına başladı. Şuan tez döneminde eğitimine devam etmektedir. Aynı zamanda Yenice Anadolu Lisesi'nde Almanca öğretmeni olarak görev yapmaktadır.

SUDAN ÇIKMIŞ BALIK

Öğrencilik çok zor ama bir o kadar da keyifli bir süreci kapsayan şüphesiz hayattaki en güzel dönemlerden biridir. Birçoğumuz için zordur. Çünkü ailemizden uzakta olduğumuz için özlem duyabilir, maddi açıdan düşük seviyede olmanın sıkıntılarını yaşayabiliriz. Bir yandan da keyiflidir. Çünkü boş zaman açısından zengin olduğumuz ve fazlasıyla özgür hissettiğimiz bir süreçtir. Bunlara rağmen “Bazı şeyleri istediğimizde elde edemeyiz” desem de içinizden, “çoğu şeyi” diye geçirebilirsiniz. Ama bu sizin beklentileriniz ve doyum oranınızla doğru orantılıdır. Genelde “Beklentimi düşük tutayım ki gerçekleşmesi kolay olsun ve sonunda sevineyim” diye düşünürüz ya da “Ben çok fazlasını hak ediyorum” diyerek beklentinizi nirvanaya ulaştırmaya denk hale getirebiliyoruz. Bu isteğinizin altını doldurmazsanız yani yeterince çaba göstermezseniz sonucu büyük psikolojik yıkımları beraberinde getirebilir ya da ilk bahsettiğimiz yetinme durumunda görüldüğü üzere bizim yeteneklerimizi ve çalışmamızı belirli bir yerde sınırlandırmamıza neden olabilir. Bence iki durumdan ilki, iyi planlanmadığı için diğeri ise iyi yönetilemediği için istenmeyen sonuçlarla bizi karşı karşıya bırakabiliyor. Örneğin; içimizden bazı arkadaşlarımız kazanmanın verdiği büyük bir sevinçle kayıt yaptırdığı bölümden memnun olmadığını düşünmeye başlıyor veya zaten bu kendi tercihim değildi diyerek pişmanlıklar yaşayabiliyoruz. Ne kadar olmasın istemesek de bu gibi durumların yaşandığını görmekteyiz ya da bizzat yaşamaktayız. İçimizde okulu bırakmayı düşünenlerde olabilir, gerekçeleri çok çeşitli ve kendince haklı olsa da daha iyi bir alternatifin olmadığı süreç (ve muhtemelen de yoktur) hayatımızın gelecek kısmında fazlasıyla pişmanlık duyacağımız yanlış bir karar vermemeliyiz.

İleride işine “bitse de hemen gelsem” diye giden çalışanlardan olmamak için

seçtiğimiz bölümün bizim yetenek ve ilgimize uygun olması hayatımızı kaliteli yaşamımıza etkisi büyük olacaktır. Bu kalite sadece maddi gelirin yüksek olması değil, mutlu ve huzurlu olmamızdır. Şuan yanlış karar verdiğine gerçekten inanan varsa bundan sonra vereceği kararın yanlış çıkmayacağını da hiç birimiz garanti edemeyiz. Bu yüzden bölümünden ayrılmadan önce hangi bölümü istediğine karar vermeli ardından o bölümün derslerine ortalama 1 hafta kadar girmeli (bu nasıl olacak demeyin, durumunuzu ifade ettiğinizde samimiyetinizi gören her hoca sizi dersine kabul edecektir). Yaşadığımız deneyim sonucunda doğru karar vermeye yaklaştığımızı söylemek daha doğru olacaktır.

Devam ettiği bölümü seven ve ileride mesleğini en iyi şekilde yapacak olan arkadaşlarımızda vardır. Ama tabii ki ben memnunum diye bir köşeye çekilip sadece derslerine, çalışıp geçmekle yetinmemeli. Çünkü bunu birçok kişi yapıyor ve siz her zaman kendinize yeni değerler katmalısınız. Üniversitemiz bu konuda çok iyi ve kendimizi geliştirmemiz adına her türlü kültürel, teknolojik ve bilgi dolu çeşitli konferanslar, seminerler ve etkinlikler düzenlemekte ve bizim katılmamız kendimizi geliştirmemize katkı sağlama noktasında oldukça önemli. Ayrıca iş yaşamına adım atma evresinde öğrencilik döneminde aldığınız sertifikalar özgeçmişinizin (cv) önemli bir bölümünü oluşturacaktır. Bende mümkün olduğu sürece etkinliklere katılmaktan büyük keyif duyuyorum. En son üniversitemizde KÜLBİSS etkinlikleri kapsamında düzenlenen bilgi yarışmasına katıldım ve gözlemlene imkânı buldum. Gerçekten öğrenciler için keyifli ve okumaya teşvik eden bir etkinlik olması açısından beni memnun etti (Bu da böyle bir anımdı ☺). Bizleri şu an kendimizi ifade etmemize olanak sağlayan, yazmaya teşvik eden de yine bir etkinlik kapsamında, bu paylaşmış olacağım ilk deneme yazım ve ileride benim için güzel bir hatıra olacağını düşünüyorum.

Uzun lafın kısası yukarıda biraz nasihat vermiş gibi olduğumu düşünen olursa amacımın bu olmadığını belirtmek isterim. Benim amacım gözlemlendiğim birkaç noktaya değinmek ve kendimce değerlendirmektir. Başlığı neden "Sudan Çıkmış Balık" olarak seçtiğime gelince ise hepimiz mezun olduktan sonra tıpkı öyle hissedeceğimiz içindir. Bu etkiyi ne kadar düşük seviyede hissederek bizim için o kadar iyi olacaktır. O yüzden mezun olduktan sonra nerde olmak istediğimize şuan karar vermiş olmalıyız. Biz bir sudan çıkacağız balık misali ve yeni suyumuz bir deniz mi, göl mü yoksa ne kadar kötü de olsa karaya vurmamızı buna biz karar vereceğiz. Belki içimizden bazıları yetinmeyip okyanus hedefi koyacak kendine ama bu hedefe ulaşmak için gerçekten uğraş verecek. Hedef belirlemek kolay ama asıl önemli olan bu hedefe giden yolda yılmadan ilerlemek. Umarım herkes gelecekte hedeflerine ulaşır. Boş zamanlarımızı kaliteli geçirmemiz dileğiyle...

NURHAN ÇETİNKAYA

1997 yılında Karabük'te doğdum. İlk ve orta öğretimimi Karabük'te, liseyi ise Safranbolu Cemil Meriç Meslek Lisesi Grafik ve Fotoğrafçılık bölümünde tamamladım. Karabük'te yerel bir gazetede 3 yıl boyunca gazetecilik yaptım. Daha sonra Karabük Üniversitesi Radyo ve Televizyonculuk bölümünde eğitim görmeye başladım. Aynı zamanda yerel bir haber sitesinde Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğü ve Köşe Yazarlığı yapmaktayım.

YOLUN BAŞINDA

Herkesin hayatında birden fazla anısı, yaşanmışlıkları ve izlediği 'hayat' yolunda birçok hikayesi vardır... Benim hikayemin 'Karabük Üniversitesi' ile ilgili olan kısmı aslında lise tabanlı başladı... Safranbolu Kız Meslek Lisesi Grafik Tasarım ve Fotoğrafçılık bölümü son sınıf öğrencisiydim. 1 yıllık zorunlu staj görmemiz gerekiyordu ve herkes kendine staj yapabileceği bir yer arıyordu. Birçok yer araştırdım, birçok yer gezdim ve en sonunda öğretmenlerimin vasıtasıyla Karabük'te yerel bir gazete olan Batı Karadeniz Ekspres Gazetesinde 'stajyer' olarak başladım. Gazetelerde bildiğiniz gibi muhabirler, yazı işleri müdürleri ve grafik tasarımcılar yer alır. İlk etaplarda stajyer olduğum için gazete katlama işleri, postaya gitme işleri gibi işlerle uğraştım. Daha sonrasında gazetenin grafik tasarım, mizanpaj işlerine yavaştan el atmaya başladım. Bu süreçte bir yandan üniversite sınavından iyi bir puan alıp, üniversiteye gitmek için de YGS sınavına çalışıyordum. Staj döneminde yarı dönem geçtikten sonra artık gazetenin tasarımlarını resmen yapar vaziyete gelmiştim. Üniversite sınavı dönemine kadar da staj gördüğüm gazetenin tasarım işlerini iyice geliştirmiştim. Sınav günü geldi çattı... Sınavı girdim ve sonuçların belli olmasını beklemek kalmıştı geriye. İlk kez üniversite sınavına girdiğim için müthiş bir heyecan içerisindeydim. Sınavda önüme gelen soruları boş geçersem, sanki boş sorulardan bile puan kıracaklarmış gibi bütün soruları yapma hevesi oluşmuştu. Fakat bunun yanlış bir yöntem olduğunu, bildiğim işaretlemenin en doğrusu olduğunu sonuçlar açıklandığında anlamıştım. Sınav sonuçları açıklandığında barajı geçmiş az buçuk bir puan elde etmiştim. Elimde olan puanla şehir dışına açılmak mantığıma yatmadığı için, Karabük Üniversitesi'nde olan bölümlere baktım. İstedğim gibi bir puan elde edemediğim için 'ne tutarsa yazayım' diyerek tercih yaptım. Bu süreçte hala

liseden mezun olmamışım ve stajım daha bitmemişti. Staj gördüğüm gazetesinin sahipleri ise “eğer üniversiteye gitmezsen burada grafik tasarımcımız olarak işe başla, senden ve tasarımlarından memnunuz” diyerek bana kapılarını açmışlardı. Bilinçsiz bir şekilde tercih yaptığım için ne yapacağım konusunda bir fikrim yoktu. Tercih sonuçları açıklandı ve bilgisayar ekranında “Karabük Üniversitesi - Bilgisayar Programcılığı” tercih sonucu ile karşılaştım... Bu bölümü neden tercihlerimin arasına yazdım bir fikrim yoktu. Çünkü bu bölüm benim mutlu olabileceğim bir bölüm değildi. Bende “bir sene kayıptan bir şey olmaz” diyerek o sene üniversiteye gitmedim... Boş durmayı sevmeyen, yeni şeyler öğrenip kendimi geliştirmeyi seven biri oldum hep. Ve bana sunulan gazete tasarımcılığı işini de böylelikle kabul etmiş bulundum... Hayata bakış açım, olmak istediğim kişilik, ileride hayatımı devam ettireceğime kanaat getirdiğim mesleğimi de burada edinmeye başlamıştım. Nasıl mı? Hadi okumaya devam edin... Her şeye merak ettiğimden dolayı ofiste boş durmak adına gazetede muhabirlerimizin peşinden çeşitli haberlere koştum. Yeri geldi elime fotoğraf makinemi alıp kendim haberlere gitmeye başladım. Sonra kendimi, çevremdeki insanlara bakarak, onların yaşadığı mesleki hayat tecrübeleri ile daha da geliştirdim. İnceleyerek ve birazda muhabirlerimizin yardımlarıyla haber yazma işine de giriştim. Yazı yazmayı oldum olası hep sevmişimdir. Hatta bir gün patronum “Nurhan, senin kalemin güçlü. Köşe yazarlığımızı da yapsana” diyerek bir teklif sundu. Daha önce hiç tecrübe etmemiştim fakat heveslendim. Deneye deneye en sonunda gazetede bana da ait bir köşe açıldı, yazılarıma yer verildi. Gazetede çalışanların gelemediği yerlerde hem tasarım, hem haber yazma işlerine de gerektiği yerlerde koşturdum. Bu süreçte acı tatlı bir sürü hayat gördüm. Kafamda bir hayat çizgisi belirlenmişti. Haber yazmak, tasarım yapmak beni bu hayatta en mutlu eden şeyler haline gelmişti. Bütün bunları harmanlayıp, “ben ne okuyabilirim?” di-

yerek kendime rota çizdim. Ve “Karabük Üniversitesi - Radyo ve Televizyon Programcılığı” bölümünü okumak istediğime karar verdim. Lise sonda girdiğim YGS sınavından sonra 2 YGS sınavına daha girdim... Bir bölüm kazanıp, kayıt yaptırmadığınız zaman ikinci tercihinizi yaparken puanınız düşüyor, bir çoğunuz bilirsiniz. Bana da öyle oldu...Çok güzel bir puan elde etmeme rağmen puanımın yarısı kesildi. Buna rağmen tercihlerime sadece ve sadece “Karabük Üniversitesi - Radyo ve Televizyon Programcılığı” bölümünü yazdım. Çünkü kendimi başka bir bölümde hayal edemiyordum. Ama ne yazık ki tutmadı... Bu süreçte yine gazetede çalışmaya devam ettim. Üniversiteyi ikinci kez kazanamamak beni asla yıldırmadı. Yine ve 3. kez sınava girdim. Kesilen puanımın bir kısmı da geri verilmişti. Virgülden sonraki bir puanın bile önemi, kıymeti bende o kadar çoktu ki... Sınava girdiğimde yine rotamdan şaşmadım. “O Radyo ve Televizyon bölümü kazanılacak arkadaş!” diyerek kendimi motive ettim hep. Sınav sonuçları açıklandı ve ben puanımdan gayet memnundum. Tercihlerimi yaptım... Üniversiteyi kazanırsam işten çıkacaktım. Ve öyle de oldu... Yılmadım ve “Karabük Üniversitesi - Radyo ve Televizyon Programcılığı” bölümünü kazandım. İster 2, ister 3, ister 5, ister 10... Girdiğim sınav sayısı kaç olursa olsun, hayallerime adım atmak, benim için heybeme doldurduğum en güzel birikim oldu. 3 sene geçirmiş olmamdan ziyade, emeğimin, alın terimin, göz yaşımın, kahkahamın yer aldığı ve 3 sene boyuncailmek işlediğim, canımdan parça olarak gördüğüm ve çalıştığım Batı Karadeniz Ekspres Gazetesi’nden ayrılarak, üniversiteye başladım. Şuan 2. sınıf öğrencisiyim. Okulu kazandım diye yöneldiğim Gazetecilik mesleğinden de asla sapmadım. Muhabir arkadaşım ile birlikte “Ajans Karabük” adlı internet sitesini kurarak, haber yazmaya, köşe yazmaya, yazılar içinde severek boğuşmaya üniversitemi okurken de devam ediyorum. Gazetecilik, Köşe Yazarlığı ve Ajans Karabük’ün de Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğünü yapmakta ve aynı

zamanda Sağlık ve Kültür Spor Daire Başkanlığında Kısmi Zamanlı Grafiker olarak da çalışmaktayım... Okuduğum bölüm belki size basit bir şekilde girilebilecek, basit bir şekilde bitirilecek bir bölüm gibi duruyor olabilir. Ama asla öyle değil. Bunu ben tecrübe ederek, ama yanlış ama yanılarak bir şekilde gördüm... Gerçekten yüreğinizi vererek, gerçekten her gün şükürler ederek gidiyorsanız okula, ne okuduğunuzun bir önemi yok. Ben şuan derste gördüğüm bir çoğu konuyu, 3 senelik gazetecilik hayatımda gördüm. Çok şükür öğretmenlerimin anlattığı hemen hemen her konuyu tecrübe etme şansını yakaladım. Tecrübe ederek, ileride hayatımı devam ettireceğim mesleğe dair birikim yaparak başlamak bana bölümümde çok artı getirdi. Bu hikayeden ne çıkaracağınızı size aktarayım... Yılmayın! Sizi mutlu ettiğine inandığınız o yolda, ayaklarınıza dikenler batsa bile yürüyün. Bu hayatta hiçbir şey kolay kazanılmıyor. Ve insan hayatına neyi ekerse, onu biçiyor... "Bu bizim hikayemiz" değil mi? O yüzden en güzelini ekelim ki, en güzelini biçelim...

NURULLAH TATAR

1995 Malatya doğumlu olan Nurullah TATAR, ilkokul ve ortaokulunu Malatya Battalgazi ilçesine bağlı Tevfik Memnune Gültekin İlköğretim Okulunda tamamladıktan sonra 2014 yılında Battalgazi Farabi İmam-Hatip Lisesinden mezun olmuştur. 2015 yılında Yalova Üniversitesi Ulaştırma Mühendisliği Bölümüne kayıt yaptırdıktan sonra 2017 yılında Karabük Üniversitesi İnşaat Mühendisliği Bölümüne geçiş yapmış olup hâlâ bu bölümde öğrenim görmektedir.

HARABE

Çok soğuk ve kapalı gecede, dalga kinlenmiş gibi sahili dövüyordu. Sanki senelerden beri süregelen içten içe bir savaşın patlak vermesi gibiydi. Dalgalar sahili dövdükçe sahil karşı koyuyor gibiydi. Yer ıslanmış, gelip geçen insanların üzerine deniz suyu sıçratıyordu. İnsanların pek umurunda değildi bu.

Ali severdi böyle günleri. Kendisini sahile benzetirdi. Dalgaların verdiği sıkıntılara karşı koyardı sahil. Onun da başına bir sürü sıkıntı gelmişti. Hepsine karşı koymayı başarmış, bu güne kadar hayatta kalmayı başaramıştı.

Soğuk geceler... Hep o günü hatırlatırdı ona. Hiç çıkmak istemezdi o günler dışarı. Sanki sokaklar, evler, arabalar... üstüne üstüne gelirdi Ali'nin. O günler kâğıt toplamaya bile çıkmazdı hiç. Sadece Garip'le oyunlar oynardı.

Garip onun en sadık dostuydu. Küçücük bir köpek iken yolda bulmuştu onu. O kadar acıkmıştı ki Garip, belki bulmasa açlıktan ölecekti. O günden sonra hiç ayırmadı onu yanından. Kâğıt toplamaya giderken de ona arkadaşlık yapıyordu Garip.

Soğuk geceleri hiç sevmezdi Ali. Camları ve kapısı olmayan yanık harabe bir evde ısınmak çok zordu böyle gecelerde. Mobilya ve diğer ev eşyaları da yoktu zaten. Uyumak için sadece bir tek battaniye vardı evde. Garip'e sarılıp tek battaniyenin altında beraber yatarlardı. Ama asıl sevmemesinin nedeni bu değildi. Annesinden ve kardeşinden böyle bir gece ayrılmıştı.

Babası küçük yaşta ölünce annesi bakmaya başlamıştı eve. 13 yaşına kadar kendisine ve kardeşine annesi bakmıştı. Ev temizliğine gider, geceleri de kışın için el örgüsü kazak, bere, atkı örerd. Yazları ise yaşlı teyzelere örgü patik örerd. Annesi canla başla çalışıyor ama geçinmeye yetmiyordu. Sonunda Ali

de okulu bırakıp boyacılık yapmaya başlamıştı. Bazen de mahalledeki Bakkal Naci'nin yanında çalışıyordu. Dairelere poşet taşıyor, sipariş götürüyordu. O gece uyurken evde yangın çıkmış ve annesiyle küçük kardeşi Mihriban dumandan boğularak ölmüştü. Kendisi de şans eseri kurtulmuştu yangından. Yan komşuları Ömer amca kurtarmıştı onu. Teyzesinin yanında kalmaya başlamıştı. Eniştesi istememişti Ali'yi. "Size baktığım yetmiyor bide elin oğluna mı bakacağım" diyordu hep. Ali daha fazla dayanamamış 1 hafta sonra ayrılmıştı evden. 13 yaşında kocaman bir şehirde yapayalnız kalmıştı.

Gidecek bir yeri de yoktu. O gece camide kalmıştı. Yatsı ezanı okunurken gizli şekilde caminin üst katındaki bayanlar kısmına gidip imamın camiye kapatmasını beklemişti. İmam gidince üst katta uyumuştur. Bir hafta boyunca böyle yapmıştı ama sonunda yakalanmıştı imama. Ondan sonra bu harabeyi buldu. Biraz eskiydi ama en azından yatacak bir yeri vardı artık. Cebindeki son parayla bir battaniye almıştı.

Sabah olunca iş aramaya çıkmıştı. Tüm gün iş aradı ama ona kimse iş vermek istemedi. Bakkal Naci Amca da bir hafta boyunca gitmeyince yeni eleman almıştı. Boya sandığı da yangında yanmıştı zaten. Çaresiz akşama doğru eve gelince onu sokak çocukları bekliyordu. Evdeki battaniyeden anlamışlardı birinin kaldığını. Oysaki çok iyi saklamıştı battanileyi. Ama bulmuşlardı işte. İki kişilerdi ve ikisi de kendisinden çok büyüklerdi. Burada ne aradığını sordular Ali'ye. Ali çok korkuyordu. Bir çırpıda anlattı başına gelenleri. Sokak çocuklarının sert yüzleri Ali'yi dinledikçe yumuşamıştı. Zaten çoğunun geçmişide benzer değil miydi?

İçlerinden büyük olanın adı Muzaffer'di. Ali'ye yaklaştı ve:

-Merak etme bundan sonra bizle beraber kalırsın. Ben Muzaffer ama sen bana Muzo de. Bu da arkadaşım Cemil. Kaldığımız yer buraya yakın. İki sokak

aşağıda. Tek başına burada kalma. Bizimle beraber gel.

Muzaffer zayıf ama kuvvetli birine benziyordu. İçe gömülmüş gözleri sanki hiç kimseden korkmuyordu. Yanakları içeri çökmüş, zayıflığını açığa vuruyordu. Sokakta yaşamasına rağmen temiz ve sık giyinmişti. Altta kot pantolonu sanki yeni alınmıştı. Üstündeki penyesi etek kısmındaki küçük bir delik dışında yeni gibi duruyordu. Ayakkabıları ilk defa giyiliyormuş gibi duruyordu. Saçları uzun ve taralıydı. Yolda gören sokakta yaşadığını düşünmezdi. Cemil ise sanki Muzaffer'e karşı yaratılmıştı. Kilolu olmasına karşın çok pis ve bakımsızdı. Üstelik sanki çöp gibi kokuyordu. Pantolonu ve penyesi çoğu yerde yırtık ve kirden simsiyahtı. Saçı uzamış ve darmadağındı. Ayakkabısı yoktu, terlik vardı ayağında. İki zıt insan nasıl olur da böyle arkadaş olabiliyorlardı. Bunun cevabını ilerde anlayacaktı: yokluk ve sefalet insanları birbirine muhtaç ediyordu.

Ali çekingendi gitme konuda. Onlara güvenmeli miydi? Ama başka bir seçeneği de yoktu. Mecburen onlarla gitti. Gerçekten de yakındı evleri. Çabucak vardılar kaldıkları eve.

Günler geçiyordu. Ali artık kâğıt toplamaya başlamıştı. Üçü de sabah çıkıyor farklı yönlere giderek akşam arabaları dolu geliyorlardı. Bir gün akşam Muzaffer gelmedi. Cemil ise anlamıştı Muzaffer'e ne olduğunu. Kesin polise yakalanmıştı Muzaffer. Ara sıra yakalanıyordu böyle. Muzaffer bazen tek kâğıt toplamıyor hırsızlık da yapıyordu. Cemil almıştı bu duruma. Gelir yarın öbür gün demiş ve yatağına girmişti. Ali ise korkmaya başlamıştı Muzaffer'den. Annesi hırsızlığın kötü bir şey olduğunu söylerdi. Açlıktan öleceksen bile yapılmaması gerektiğini söylerdi hep. Muzaffer iyi biriydi ama yaptığı kötüydü. Anlamamıştı bunu, kafası çok karıştı. Daha fazla kalamayacağını düşünüp ertesi gün Muzaffer gelmeden, Cemil uyurken oradan ayrılmıştı. Eski evine

tekrar dönmüştü. Başka gidecek bir yer bilmiyordu. Ondan sonra da hiç ayrılmadı o evden.

Sahilde yürürken insanlar hep kaçırıyordu ondan. Oysa annesi insanı insan olduğu için sevmesini öğretmişti ona. Bu insanlar neden kaçırıyordu ondan? Yoksa insan değil miydi? İnsansa neden kaçırıyorlardı? İnsan değilse neydi? Okuduğu bir kitapta "Sevgi, beşerden insanlığa atılan ilk adımdır." yazıyordu. İlk başta anlamamıştı bu cümleyi. Okuldaki hocasına sormuştu. Beşer ile insan arasındaki farkı anlatmıştı hocası:

-Beşer insanın basit halidir. Mutfak ve tuvalet arasında yaşayıp giderler. Tek gayeleri yaşamak ve üremektir. İnsan ise yaşayan, yaşadıkça üreten, ürettikçe de diğer insanlara yararlı olandır. Sen insan olmaya çalış. Etraf beşer dolu, demişti.

İnsanlar beşer olmayı mı seçmişti. Oysa insan olmalıydı. İnsanca yaşamalıydı. İnsana insan olduğu için değer vermelilerdi. Bu düşünceler aklına Emine teyzeyi getirdi. Emine teyzeyi ilk kâğıt toplamaya başladığı zaman bir çöpün yanında görmüştü. Torunuyla beraber çöpteki atık yemekleri yiyorlardı. Çok üzülüp yanlarına gitmişti. O gün sattığı tüm kâğıtların parasını vermişti Emine Teyzeye. Aslında onun da ihtiyacı vardı ama hiç düşünmemişti bile. Emine Teyze çöpü karıştırırken etraftaki gelip geçen insanların umurunda bile değildi. Sanki Emine Teyze orda yoktu ve çöpten yemek yemiyordu. Kalkıp eve doğru ilerlerken ileride insanlar toplanmıştı. Merak edip kendi de kalabalığa yaklaşmıştı. İnsanlar yerde yatan bir köpeğe yardım etmeye çalışıyorlardı. Kimi su içiriyor, kimi ağzını açıp içmesine yardım ediyordu. Köpek ölü gibi yatıyordu. O gün anladı ki köpekler insanlardan daha değerliydi. Elbette köpeğe de yardım edilmeliydi. Ama insan daha değerli değil miydi? Savaşlarda ölen çocuklar gazetelerde küçücük bir köşeye yazılırken sahile vuran balı-

nalar manşete konuluyordu. Balınalar için yürüyüşler düzenlenirken, ölen çocuklar akıllara bile getirilmiyordu. Bu böyle mi olmalıydı? İnsan hayatı bu kadar ucuz muydu? Yada değersiz miydi?

Ali düşüncelere dalmış sahilde yürürken, etrafındaki insanlar ondan kaçıyorlardı. Kimi sokak çocuğu olduğu için korkuyordu Ali'den. Kimi de teninden yükselen ağır koku yüzünden ona yaklaşmak istemiyordu. Alışkındı Ali hor görülmeye. Ama kendi isteğiyle olmamıştı ki sokak çocuğu. Yaşayabilmesi için mecburdu buna. Henüz 15 yaşındaydı ve yapabileceği tek iş çöplerden kâğıt toplamaktı.

Düşünceler içinde yürürken birden eve geldiğini anladı. Yolda yürürken nereye gittiğinin farkında bile değildi. Kendisi sadece yürüyordu. Ayağı götürüyordu onu gideceği yere. Garip'te peşinden geliyordu.

Ali eve gelince ilk işi ateş tenekesinde ateş yakmak oldu. Kâğıt toplarken bulduğu meyve, sebze kasalarını yakıyordu. Bazen de harabe evlerden odun falan bulursa onları yakıyordu. Ateşi yakar yakmaz içerideki karanlık yerini loş bir ışığa bıraktı. Garip'te kendisi de üşüyordu. İyice yaklaştılar ateşe. Biraz ısınca geçti üşümeleri. Yanındaki kasayı kaldırıp altından bir kitap aldı.

Ali çok severdi kitapları. Lev Tolstoy, Victor Hugo ve nicelerini okumuştur. Dünya ve Türk klasiklerine bayılıyordu. Platon bile okuyacaktı. Felsefeyi hep merak ediyordu. Sabahattin Ali, Peyami Safa en sevdiği Türk yazarlardı. Kuyucaklı Yusuf'u okurken ne kadar da imrenmişti Yusuf'a. Benziyordu hayatları. O da anne babasız kalmıştı. Ama ona kaymakam yardım etmişti. Kendisine de biri yardım edecek miydi? Yoksa böyle yaşayıp zamanı gelince ölecek miydi? Ne kadar da isterdi okula devam etmeyi. Hep hukuk okuyup avukat olmak istiyordu. Derslerine çalışıp okul birincisi bile olmuştu. Ama

babası ölünce okulu bırakıp çalışmak zorunda kalmıştı.

Akşam kâğıt toplamadan döndükten sonra kitap okumaktan başka bir şey yapmıyordu. Zaten Garip'le oynamak ve kitap okumaktan başka ne yapabilir ki? Kitapları ya çöp karıştırırken buluyordu ya da kâğıt sattığı yere akşam kâğıt verice para yerine diğer kâğıtçıların sattığı kitapları alıyordu. Şimdiden güzel bir kitaplığı bile olmuştu. Çöpte bulduğu eski bir masayı kitaplık haline getirmişti.

Evdeki tek eşya kitaplık ve battaniyeydi. Camları olmayan evin camlarına poşet ve naylon takmıştı. Kapiya ise büyük bir karton takmıştı. Biraz da olsa soğuğu engelliyordu bunlar. Ama bazı geceler çok soğuk oluyordu. Geçen sene donma tehlikesi bile geçirmişti. O gece çok soğuk olmuştu. Eğer Garip havlamasaydı donacaktı orada. O gecedен sonra bir hafta hasta olup yataktan kalkamamıştı. Kâğıt toplayamadığı için bir hafta boyunca aç yatmıştı. Akşamları bekleye bekleye bayatlamış sert ekmekleri suya batırıp ıslatarak yiyordu. Belki hayatındaki en zor günlerdi.

Açlığa, soğuğa, başına gelen tüm sıkıntılara bir şekilde dayanıyordu da annesi ve kardeşinin özlemi çok ağır geliyordu. Belki babasını görse, belki tanisa onu da özlerdi ama hiç görmemişti onu. İki sene olmuştu annesiyle kardeşi öleli. Her Cuma mezarlarına gidip suluyor, dua ediyordu onlara. O hafta başından geçenleri anlatıyor. Gördüğü tüm rüyaları annesine de anlatıyordu. Annesi Esmâ ne kadar da severdi Ali'yi. Paşam diye severdi her zaman. Ne çok özlemişti annesini.

Düşüncelerden kendine gelince ateşin yavaş yavaş sönmeye başladığını gördü. Hemen tahta kasa parçalarından alıp ateşe attı. Birkaç dakika sonra ateş alevlenmişti yine. Elindeki kitaba yeni başlayacaktı. Cengiz Aytmatov'un "Toprak Ana" romanıydı bu. "Gün Olur Asra Bedel" romanını da okumuş ve

çok beğenmişti. O gün karar vermişti bu yazarın tüm kitaplarını okuyacağına. Açtı ilk sayfasını ve okumaya başladı:

"Üzerinde yeni yıkanmış beyaz entarisi ve koyu renkli beşmenti, başında beyaz yazmasıyla, bir ana, biçilmiş tarlaların..."

ÖZGÜR ÇETİN

10 Nisan 1995 tarihinde, Manisa'nın Göl-marmara ilçesinde doğdu. İlköğrenimini Göl-marmara Şehit Özcan Yıldız İlköğretim Okulunda, ortaöğrenimini ise Göl-marmara Çok Programlı Lisesinde tamamladı. 2014 yılında lisans öğrenimi için Karabük Üniversitesi İşletme Fakültesi'ne kaydını yaptırdı. İlk şiirlerini, Şairler Loncası isminde bir web günlüğünde yayımlayan Özgür Çetin, üniversite yıllarında da yazı hevesinden geri kalmadı. Şans eseri tanıştığı tiyatro ile sanat kariyerine yeni bir mihenk taşı ekleyen yazar, bir süre yalnızca oyun yazarlığı yaptı. Ancak çok geçmeden, "Mektup" isminde bir de roman yayımladı.

VİRANE

Günün kasvetli saatleri pencerenin pervazından, perdeleri yalayarak içeri süzülüyordu. Ilık ve serin, hava akımı içerisinde hayatta kalmaya çalışan iki ayrı ruh gibi, kollarımın kazağımdan kurtulmuş yerlerini okşuyorlardı. "Ilık ve serin..." diye mırıldandım kendi kendime. Sanki kanıtlamaya çalıştığım şeylermiş gibi. "Ama kime?" Aynı hava akımı içerisinde, birbirlerini kırmadan, yok etmeye çalışmadan yaşayabiliyorlardı. İnsanlığın derin yanılışına tezatlık oluşturan bu tip olayları doğada görmek son derece olağandır. Fakat nedense hiçbir zaman ders almayız. Doğayı gözlerimizin önüne getirmekten, ondan bir şeyler öğrenip hayatımıza uygulamaktan ölesiye korkarız. Sanırsın bu, binlerce yıllık insanlık deneyimi arasından sıyrılan en dogma ve en ketum gelenektir. Bir yerlerde, atalarımız doğaya küsmüş, gelişimlerini ona tezat bir yönde sürdürmeye kendilerini inandırmışlar gibi.

Akşamın alacakaranlığı odamın duvarlarında sinsice geziniyordu. Genzimde, odanın rutubetli havasını ve yalnızca günışığının odaya dalan ışınlarında altın taneleri gibi parıldayan tozların varlığını hissediyordum. Uzandığım yerde, ağızımda kesik fakat bir o kadar da boşucu öksürükler patlıyordu. Virane olmuş, merakına yenik düşmüş bir gariban haline gelmiştim. Zavallı, silik bir görünümüm vardı. Üstelik de tüm bunlar yetmiyormuş gibi, yıllar önce yaşadığım trajik olayları hatırlamaya çalışıyordum. Ancak bir yandan da "Yapma." diyordum kendime. "Bunu kendine yapma." O günün üzerinden kaç yıl geçtiği, şu bir yanı tahtakurularından nasibini almış sedirden, yıllarca üzerine çöreklenen insanların ağırlığı altında ezilmiş karyoladan ve hiçbir tazmini karşılık bulamayacak olan antika duvar saatinden anlaşılıyordu. On dört yıl. Peşi sıra, ovada yarışan yıllıklar gibi göğü yaran gölgeleriyle uzamışlardı. On dört yıl. Alnımın orta yerine,

hüznün kanaviçesini zaman adında bir iğne ile işlemişlerdi. On dört yıl!

“Anne!”

Odaya sükûnetin pelerini altında, belli belirsiz ve yankılı bir çocuk çığlığı doldu. Duymazdan geldim. Ama biliyordum, biliyordum, biliyordum! Bana ulaşmaya çalışıyordu. Ellerimi başımın iki yanına dayadım. Kanayan ve ne yaparsam yapayım asla kanamalarını durduramayacağım yaralarımış gibi, ellerimi kulaklarıma tampon yapmaya çalıştım. Durmuyordu, durmuyordu, durmuyordu! “Dur artık dur!” diye bağırdım.

“Anne, baba!” Telefonum çalıyordu. Çocuk bağıırıyordu. Cebime ulaşamıyordum ve çocuğun sesi daha canhıraş bir şekilde yükseliyordu. “Neredesiniz?” Ellerimi kulaklarımdan çekemiyordum. Çocuk, masum bir edayla ortalıkta geziniyor, küçücük bedeniyle sanki tüm evi dolduruyordu. Epilepsi krizi geçirir gibi titremeye başladım. Korku, ruhumu baştan sona, tüm bedenimi kaplayan bir hastalıkmişçasına dolanıyordu. “Acıktım, anne!” Korkuyu kanımda hissediyordum. Kanımın donma noktasına geldiğini, alyuvarların akyuvarlardan hızla uzaklaşarak damarlarımı patlatıp, tüm derimin aniden kırmızıya boyanacağını düşünüyordum. Sesler karışıyordu. Sol elim kulağımda, sağ elimle karıştırdığım kadife pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım. Yeşil renginde dijital bir onay sembolü! Bastım.

“Neredesin sen? Seni gidi kaçak seni!” Sevdiğim kadının kulaklarımda yankılanan sesi beni bir nebze olsun rahatlatmıştı. Ona, her erkek gibi ufak tefek yalanlarla bir takım kaçamak cevaplar verdim. Telefonu kapattığımda biraz olsun rahatladığımı, az önce gerilen ve bakır birer telmişçesine çıtırdayan kaslarımın tekrar esnediğini hissedebiliyordum. Geldi ve gitti işte. Yaşananlar tek bir çocuk sesiyle hatırlanacak kadar taze ve çocukluğumun sesi kadar yıllanmışlardı. Öyle ki şimdi ses yerine donuk ve sol-

gun bir vızılı geliyordu kulaklarıma. Kendi sesim bana mahpus oluyordu.

Hayatım insanların düşünmekten kaçındığı şeyleri düşünmekle geçiyor. Hayatım madde bağımlısı gençlerle konuşmaya çalışarak, bir yanından parça parça dökülmeye, uzayda sökülüp hiçliğe sürüklenmeye gayret eden dünyada, hala bir umut ışığının olduğuna ve onları, bu ışığı en iyi oldukları yerden, yani karanlıktan görebileceklerine inandırmaya çalışarak geçiyordu. Ama çoğu zaman, onların harap olmuş o eski püskü nefesleri arasında, gözlerinin yabancılaştığı o soğuk kaldırım yansımalarında bir gerçeği hissediyordum. Korkuyordum. Polis olduğum için, insanları korumaya çalışırken ölümle burun buruna geldiğimden değil, belimde taşıdığım o soğuk ve ölümcül metale rağmen, kendimi rüyalarımın koruyamayacağım için korkuyordum. Bizi asla somutluğuyla ele alamayacağımız kâbuslarımızdan kim koruyabilir? Yıllar geçse de, o günün üzerimde bıraktığı lekeden, uykuymda yakalayan tesirinden beni kim koruyabilir? Açık olalım, zaten bataklığa sebat etmiş bir bacağımızın diğerine cazibeyle gülümsediğini biliyoruz. İnsanlar nefret uçurumunun kıyısında beklerken, onları itiverme dürtüsü hepimizde var. Çocuklara bağırarak istiyordum.

“İçin, daha çok için. O haplardan bana da verin! Sol bileğinizdeki iğne izleri geçmek üzere, daha çok enjekte edin! Hatta işinizi bitirince bir köşeye geçip bileklerinizi kesin.” Ah, hayır efendim. Kusuruma bakacak olanlar burayı terk edebilirler. Çevirin yaprakları, bu metni hızla geçin. Ama bir kere kanınıza zerk edilen bu zehri hissettiniz mi, bunu yapmak asla kolay olmayacaktır. İnsanoğlunun varlığını ve bir ‘şey’ olma çabasını diğerleri üzerinde sınama ihtiyacından nefret ediyorum. Bana göre bireyin en büyük erdemi hoşgörü olmalıdır. Fakat birçok gürühta, o öbek öbek ayrılmış insan suretlerinde bundan eser yok. Nefret nedir? Bunu bize kim öğretir? Yıllarım bunu düşünmekle

geçti ama hayır! Artık karar verebiliyorum. Doğru ile yanlış, yanlışın daha yanlış olanını ayırt edebiliyorum. Hepinizden nefret ediyorum, hepimizden nefret ediyorum. Bu yüzden “İçin!” diye haykırmak istiyorum. “Şeytanın namını ve tanrının şefkatini, ölümden önce ölerək karşılamaktan daha şanlı bir zafer var mıdır, kardeşlerim? Kendi ölümünüzü ellerinizle getirmek, onu yaratmaktan daha kudretli bir son var mıdır?”

“İnanamıyorum.” Dedim sessizce, ağzımdan çıkan kulaklarım duymuyordu. Hatırlamak ve suskunca sayıklamak, tehlike nefretimle harmanlandıkça daha da büyüyordu. Zira eğer kendi iç sesimi hala duyabiliyorsam, fazla uzaklaşmış olamazdım. “Hala neyin peşindeyim? Burada, bu köhne, bu toz tabakaları halinde gözüme batan geçmişimde ne işim var? Delice şeyler düşünerek kendimi aklamaya çalışıyorum.” Ancak her yıl, o günün yıl dönümlerinde burayı ziyaret etmekten kendimi alamam. Bir zamanlar odam olan yeri, dünyanın soluğu bir kez daha içerisine dolarken seyretmek, beni hakikate götürür diye umut ediyordum. Üzerinde karınca adımlarıyla gezindiğim bağ evi, iki katlı, bir zamanlar şen kahkahalarla dolup taşan, yüzlerden gülümseyişin ancak tatlı şaşkınlıklarla silindiği bereketli bir haneydi. Köyün biraz dışında kalsa da, her yere yürüme mesafesinde oluşu içimi hep ferah tutmuştu.

Yani o gün... “Anne!” Çocukluğumun çığılığı yeniden, hem de hiç olmadığı kadar yakınımda hayat buluyordu. İzleniyor gibiydim ve ansızın tüm bedenimi saran garip bir titreme almıştı beni. Ilık ve serin, birbirine karışmadan yolculuk eden iki ruh... Sonbahar olmasına rağmen ılığa hayret etmeyen ben, serinin tenime battığını hissedebiliyordum. Küstahlık ediyordum, bencillik ediyordum, hayatta ılımlı olan ne varsa yok etmek istiyordum. Kollarımın açıkta kalan yerlerini apar topar örtüp, çocukken bana uyku yarenliği eden yastığıma sarıldım. Uzandığım yerde mahzunca, babasından yediği tokadı hazmetmeye çalışan gururlu bir velet gibi sessizce ağlıyordum.

“Anneeee!” Ellerimi istemsizce kulaklarıma götürmüştüm. “Yapma, ne olur yapma.” Diye sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. “Dayanamıyorum.”

Her başlangıcın bir sona ve her sonun bir başlangıca ihtiyacı vardır. Nitekim doğa boşluk kabul etmez, çevresinden eğreti kalan her hacimsizliği doldurma telaşına kapılır. Okuduklarımızın, izlediklerimizin, değerlendirmeye layık gördüğümüz tüm hikâyelerin bir başı ve bir de sonu vardır. Ama o günün boşluğu, yılların bana armağan ettiği düşünme fırsatının ardından dahi, yüreğimin orta yerinden bir an olsun eksik olmadı.

Yarı şımarık, yarı tatlı; başının üzerinde lüle lüle saçları olan, kız görünümü bir çocuktum. İnsanların büyük bir çoğunluğu, sebebini asla anlayamadığım bir nezaketle bana şekerler, hamur işi tatlılar, bedava gazoz ve kırık çıkık da olsa oyuncaklar hediye ederlerdi. Zannediyordum tatlı bir çocuk olmanın armağanını, lise son sınıfta ağzıma dilini dayayan o sarışın kızdan çok daha önce almıştım. Fakat o yaşlarımda, dünyanın nasıl bir hengâmeyle boğuştuğunu anlayamayacağım yaşlarda bir takım aksilikler oldu. Şimdi uzandığım ata yadigârı karyolada düşünürken, yaşadıklarımı aksilikten başka bir kelimeyle tanımlayamıyorum. Zira herkesin normal bir hayatı varken, ben neden böylesine büyük bir hezimetle uğramıştım? Üstelik de körpeçik bir çocukken.

Perdelere, gelin eteği gibi dalga dalga uçuşurken uyanmıştım. Ya dokuz yaşındayım, ya da on... Sarının bin bir tonu gözüme sivriliyor, canımı tatlı bir mahmurlukla okşuyordu. Odanın içerisinde, havanın görünür bir halde dolandığını sezebiliyordum. Belki de hayaletti onlar, ölümü karşılamış yüce ruhlar. Televizyon karıncalanması gibi, gözüme dolan görüntüler önce bulanıklaşıyor, ardından hiç olmadığı kadar net görünüyorlardı. Hayat denen bu yansımanın açığı yakalamıştım. Bir zamanlar bana sır olan gerçekler gün yüzüne bir hatıra ile çıkıyorlardı. Ama o yaşlarda... O yaşlarda böyle şeyleri

anlamlandırmak son derece zordur. Sofanın bir köşesine iliştirilmiş merdivenleri inmeye başladık. Önde çocukluğum, hemen arkasında da onu yaşlı gözlerle takip eden ben. Evde kırılğan fakat bir o kadar da ağır bir buhar vardı. Hayır, sis! Hayır, duman! Bilemiyorum, hatırlayamıyorum. Duvarlarda yıllanmış lüks lambaları, sülalenin eskilerine ait sarımtırak fotoğraflar ve dairesele desenlerle örülmüş kanaviçeden çiçeklerin çerçeveleri asılıydı. Bej rengi duvarların, bu evde kaç kişinin yaşayıp öldüğünü haykıran bir sanrıyla titreştiğini hissedebiliyordum. Yeraltına gömülen son nefesi eksik bedenlerin kaçısı aileme aitti? Veya gelirler miydi geceleri, bu hatıraları kaybolan yerlere? Çocukluk işte! Düşünce iktidarının cinsel arzular tarafından bastırılmamış olduğu zamanlarda hayal kurmak, gerçeği hissetmektir. Bunu yıllar sonra anlıyorum.

İçindeki küllerin karararı bir lekeyle havaya karıştığı şömine ateşi sönmeye yüz tutmuştu. Salonda in cin top oynuyordu. Öyle ki benim bile çekimime kapıldığım sessizliği bozarak yegâne şey, duvar saatinin geçmişin izlerini bırakan tik-taklarıydı. Ve yanında, vefatı üzerinden yıllar geçse de fotoğrafı indirilmemiş büyük annem. Usulca kapıya yöneldim, ne de olsa sesime ses veren olmamıştı. Koca evde yalnız kalmış, karnı aç bir cocuktum. Bahçenin tarlalara açılan patikasından, ormanın kıyısını kendime yol belleyerek bir müddet yürüdüm. Yürüdükçe uykum açıldı. Sanki on beş dakikada onlarca saat geçmiş gibiydi. Etrafına kargıdan bir çit gerilmiş olan azmağın yanından küçük bir tepeye tırmandım. Karşıma anızlar ve hemen ardından serin rüzgârlarıyla batının ardı arkası kesilmez ovaları çıkıverdi. Orada yalnızca çoban köpekleri vardı. Tarlalar, makilerin tüylü yaprakları ve ara ara serpiştirilmiş gibi duran erik ve yemiş ağaçları. Hepsisi bu kadardı. Nefesim kesiliyordu. İçine çekildiğim bir gözyaşı vardı. Beni boğmaya çalışan bir rüzgâr ve uzaktan sırtıtan kireç beyazı, incecik fakat iki katlı bir konak!

“Konak!” Koşmaya başladım, küçük bir çocuğun dizleriyle. Yetişkin ayaklarım, on dört yıl öncesinin çocuksu adımlarını takip ediyordu. Oradaydım işte, koşuyordum. Kendi körpe adımlarımı takip etmekten korkuyordum fakat elimde değildi. Çevrede kimsecikler yoktu. Gerçeğe ulaşmak zorundaydım. Gerçeğin o gaddar yüzüyle karşılaşmaktan ölesiye korkuyordum ancak çocukluğumu takip etmekten başka da bir çarem yoktu. Hem kimsecikler, sesler ve yüzler de yoktu. Herkes neredeydi? Güneşin son demleriyle yıkadığı semalarda kızıl leylekler uçuyordu. Sonra konağa geldik, bahçesinden girdi küçüklüğüm. Oradaydı işte koşsam dokunacağım, dokunsam ağlayacağım. Kimindi bu konak? Kim oturuyordu, hatırlayamadım. Ama hayal meyal yaşlı bir kadına ait olduğunu ve ölümünden sonra boş kaldığını seziniyordum. Merdivenleri çiftler çiftler çıkan çocuğun, son raddede bir kapı eşiğinde attığı çığlıkla kalakaldım. Bir başıma kalakaldığım basamağın üzerine çöküp, hüngür hüngür ağlamaya başladım. Zavallılığın sesi kısılmıştı. Bir süre sonra, ince bir borudan geçen rüzgâr sesleri gibi vızıltılara dönüştü duyduklarım. Annesinin ve babasının cansız bedenlerine aynı anda sarılamayan bir cocuktum. O gün de, bu gün de. Gözyaşlarımın yanaklarımda açtığı akarsuları ellerimin tersiyle sildim. Usulca doğruldum olduğum yerde ve basamakları adımlamaya başladım. “Bunu yapmak zorundayım, bunu yapmak zorundayım.” Dedim kendi kendime. Kapının ardında göreceklemleri gözlerimin önüne getirmekten ölesiye korkuyordum. Bu mesleğin, polisliğin bana gösterdiklerinden çok daha meşum ve çok daha karanlık bir sahne bekliyordu beni. Kapıyı araladığımda, annemin beyaz bileğinden sınırlanmış donuk ve berrak kan yollarını görebiliyordum. Babamsa sırtüstü uzanmış, başının arkasına yediği darbeleri artık hissetmeyen bir sükûnetle uzanıyordu. Zaman, bir kavram olmaktan uzaklaşıyordu. İçeri başka insanlar, farklı yüzler ve köyün önde gelen adamları doluyordu. Ama bir şey var, bir şey var, bir şey vardı! Kapının ardın-

dan, kimsenin göremediği bir sinsilikle bana gülümseyen bir yüz! İçeri girdim, korkakça adımladım boş odayı. Ailemin kanyla yıkanmış ahşap zemin üzerinde dikkatlice, onların artık çürümeye yüz tutmuş naaşlarına büyük bir saygı göstererek ilerliyordum. Çocukluğum saydam bir ruh tabakası halinde, yardım çağırabilmek umuduyla odanın içinde dört dönüyordu. Pencereye koştum, odaya alacakaranlığın serin ve aldatıcı atmosferi dâhil oldu. Yapayalnız kalmıştı çocukluğum. Ağlayan ve polislerin sırtına sardığı battaniyelerle bahar günü üşüyen bedenim. Hepsini görebiliyordum, hepsini yeniden, yeniden ve yeniden hissedebiliyordum. Bozuk bir plak gibi, yaşanmış onca şey tek bir karede toplanıyordu. Pastel renklerin hâkim olduğu bir tablo gibi, zayıf bir ışığın altından gözlerime batıyordu gördüklerim. Ama biri vardı kapıda, hemen kapının ardında. Bana bakıyordu, beni görüyordu, beni hissediyordu. Sanki çıplağım, çıplağız şu ılık ve serin havada. Çocukluğumun arkasından bir bakış atmaktı niyetim. Kapının ardında kim olabilirdi? Bir hafta sonu tatilinde kaçıp geldiğim bu hatıra beni aydınlatmıyor, bilakis daha da derinlere sürük-lüyordu. Usulca süzıldüm körpeçik bedenime. Ona dokunmak ve onu teselli etmek için nelerimi vermezdim. Nihayetinde orada yalnızdın, korkmuştu ve tir tir titriyordu. Eğildim, onun bakışlarında kendi bakışlarımı, hırıltılı nefesinde kendi korkularımı sezebiliyordum. Başımı baktığı yöne doğru çevirdim.

Son raddede çocukluğumun hatırladığı, başka kimsenin göremediği ve itina ile inanmadıkları o adamı görüyordum. Elinde kanlı ve çivili bir sopayla körpeçik bedenime bakıyordu. Belki onu da gözünü kırpmadan doğrayacak ve bu kan bataklığını öyle terk edecekti. Fakat aksilik bu ya, içeri dolan ahalinin sesiyle yankılanan sofanın penceresinden atlayıp, arka bahçedeki saman dolu bir kağının içine düştü. Koşarak uzaklaşmaya başladı. Ailemin katili, saydam ve buharımsı bir sıfatla koşuyordu. Ama seçmekte güçlük çekiyordum. Kimdi bu?

Sonra yeniden yaşandı aynı sahne. Atlıyordum, belki de görmezden geliyordum. Yeniden, yeniden ve yeniden... Kapının ardından bana bakan ve bana tıpatıp benzeyen bu adam, kimdi? Sonra meslektaşlarım geldiler. Ellerime soğuk, ketum birer demir parçası bağlayıp, başımı önüme eğdiler. Çıgıklar ve haykıran insan suretleri... Ne oldu böyle, neden beni geçmişimde yaşanmış bir olay için tutukluyorlardı? Yerde yatan çifti tanı mıyordum. Bir karı koca, ellerini birbirine kenetlemiş, durmadan kanayan başlarıyla sırt üstü uzanmaktaydılar. Sonra o ana kadar hissetmediğim, kıymık parçalarının sağ elimde açtığı yaralara hayretle bakıp, kanlı sopayı ellerimden bıraktım. Sapanın düşüşüyle uçandan binlerce molekül, binlerce atom fıskırması. Kırmızı lekeler kazağımın yüzünde yüzlerce parçaya bölünüyorlardı. Yanımdaki çocuk, neden çocukluğuma benzemiyordu? Onu tanıyamıyordum. Ben...

Kendimi de tanıyamıyordum.

VİLDAN ÖZDEMİR

1997 yılında İstanbul'da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini Kastamonu'da tamamladı. 2015 yılında Karabük Üniversitesi, Siyaset Bilimi Ve Kamu Yönetimi bölümüne başladı ve halen lisans eğitimini devam ettirmektedir. Son sınıf öğrencisi olan Vildan ÖZDEMİR, 2016 yılının Ağustos ayında T.C. Taşköprü Kaymakamlığı'nda ilk resmi stajını gerçekleştirdi. 2017-2018 yılları içerisinde Sivil Yaşam Derneği Karabük Yerel Kurulunda Demokratik Katılım Çalışma Grubu Direktörlüğü görevini üstlendi. 2017 yılının Nisan ayında "SİYAMDER Şehirde Çıktım Köye" projesinde Boya Ekibi Koordinatörlüğü yaptı. 2017 yılının Aralık ayında gönüllülerden oluşan gençlere "Aktif Vatandaşlık Yolunda" adlı sunumunu gerçekleştirdi. Etkili yazılı ve sözlü iletişim becerilerine sahip ve interaktif öğretim metodları kullanabilmektedir. MS-Office programlarına iyi derece de hakim ve B1 derecesinde İngilizce bilmektedir.

DEDEMİN HATIRALARI

Derin bir iç çekti, yeni çekilmiş kahve çekirdeklerinin buram buram kokusunu duyduğunda. "Odun ateşinde pişirmek vardı şimdi." dedi. O an anladım işte, bu sabah ki Türk kahvemiz hatıralar ile büyüdü bir güzelliğe bürünecekti. Kısık ateşte usulca yapmaya başladım kahvemizi. Bol köpük, orta şeker, bir dede ve bir torun.

O iri mavi gözleriyle baktı yüzüme; Bir dal sigarasını yaktı, kahvesinden bir yudum aldı ve yıllanmış zihninden, tıpkı bir istiridye gibi içinde özenle sakladığı incilerini kelimelere dökmeye başladı.

"İlgaz Dağı ve Elekdağı ormanlarından, diğer çay ve derelerden gelen suların oluşan Gökırmak; Taşköprü kasabasının geçerek Boyabat yakınlarında Kızılırmak'a karışır. Taşköprü ilçesi adını kasabanın girişinde 1366 yılında taştan yapılmış tarihi köprüden alır. Eskiden toplu yerleşim yerlerine kaza denirdi. Daha sonra kasaba, şimdi de ilçe diyoruz." dedi ve derin bir iç daha çektik. Suyundan bir yudum içti ve mavi gözlerini pencereden dışarıya salarak; Arkadaş Zekai Özger'in Pencere şiiirinden şu dörtlüğü mırıldandı. "Pencereyi aç/Sesin sarsın dünyayı/Duyulur elbet ta ötelerden/Yürek kendini tanır."

Hava öyle sakindi ki dışarıda. Sadece dedemi dinlemek onun hatıralarındaki hazinelerden kendime pay çıkarmak istiyordum. Devam et dercesine ona bir bakış attım. İtina ile kahvesini yudumladı, ceketini düzeltti, ellerini dizlerinin üzerine bağladı ve kelimelerini kulaklarımda duymaya başladım.

"O zamanlarda kasabada bir tek hükümet doktoru bir de eczane vardı. Durumu iyi olmayanlar kaymakamlıktan fakirlik mazbatasını alırdı ve doktora ücretsiz muayene olurdu. Halk ilaçlarını eczane den parayla satın alırdı. 1950'lerden sonra kasabaya on yataklı bir hastane yapıldı. Fakirler bu hastanede ücretsiz

tedavi olurlardı.”dedi ve “Ah geçim!”diyerek eklemeye devam etti.”Kasaba halkının büyük bir kısmı geçimini tarım ve hayvancılık yaparak sağlardı.Amma velakin kasabada zengin kişiler de vardı.Bunlar tüccar, bakkal, kasaplar, terzil er, ayakkabıcılar,berberler,kahvehane sahipleri,demirciler ve otel sahipleriydi. Kasaba ile şehir arası yolcu taşımacılığı bir tane otobüs ile yapılırdı.Bu otobüs aynı zamanda PTT mektuplarını ve diğer evrakları getirip götürürdü.Sabah erkenden yola çıkar mektup ve evrakları PTT’ye teslim ederdi.Bu postalar günümüzde postacı dediğimiz ama o zamanlar da mübaşir denilen kişiler tarafından dağıtılırdı.Mübaşirler köyleri at ile dolaşır,mektupları sahiplerine ulaştırırdı.Şimdi siz bu telefonlardan her şeyi dakikasına hallediyorsunuz.”dedi ve güldü.Sonra durdu.Düşündü.Ve bana dönerek “Panayır nedir bilir misin?” dedi.Sustum, cevap vermedim.Çünkü onu bölmek, ardı ardına itina ile sıralanan kelimelerini bozmak istemiyordum.

Kahvesindeki son yudumunu alarak devam etti.

“Kasabada her yıl şimdi festival dediğimiz panayır yerleri kurulurdu.Bu panayırdaki;kasaba esnafı,diğer kasabalardan, şehirlerden ve çevre köylerden gelen esnaf ve halk ürünlerini sergilerdi.Panayır yerine fayton denilen arabaları ile gidilirdi.At arabası olmayan veyahut faytona verecek parası olmayan halk ise yürüyerek gelirdi.Nerede şimdiki son model arabalar,tabana kuvvet kızım.”dedi.Hafifçe gülümsedim.Kahve bitmiş sigara söndürülmüş, içimde burkulmuştu tabi.Ne olurdu gözükmeseydi şu fincanın dibindeki telve.Saatlerce dinleyebilirdim ve büyüüne kapılarak o yıllarda bulabilirdim kendimi.İçim bir hoş, gönlüm de tarab olurdu.Ama yarın sabahı beklemeliydim.İki dudağının arasından kendiliğinden dökülmeliydi; o beni yaşamadığım fakat iliklerime kadar hissettiğim geçmişe götürülen anıları.Ertesi sabahı sabırsızlıkla ve merakla beklemek bir tarafta dursun,daha önce pay edindiğim hazinelerimden bahsedeyim.Tazeleneyim.

Babamın babası,dedem:ismi Ahmet, gözleri mavi, gençliğinde sazın tellerine vuran, ekmeğini taştan çıkararak, haram lokmadan uzak duran, gönlü kocaman insan.

Dedemin doğduğu köy kasabaya 10 km. uzaklıkta, kasabanın doğusunda. Gökırmak köyün tarım arazilerinin ortasından geçiyor.O yıllarda yani 1940 ve 1950 seneleri arasında ırmak üzerine köprü inşa edilmemiş.Köylüler Gökırmak’ın serin sularından yüzerek karşı araziye geçermiş.Tarım arazisi demişken, bahsi geçen senelerde köylüler toprağa;kendir, buğday,mısır ve sebze ekerek hayatlarını idame ettirirmiş.Kendirden bahsedeyim sizlere:Kendir veyahut kenevir Cannabaceae familyasına ait,tek yıllık bitki cinsidir.İnsanlık tarihin en eski bitkisel hammadde kaynağı olan, saplarında bulunan lifler iplik, dokuma ve kumaş yapımında, hamurlu kısmı ise kağıt yapımında kullanılan bir bitki türüdür.Anavatanı Orta Asya’dır.Kendirin boyu iki metreye ulaşır.Ekilen her tarla sık bir ormana dönüşürmüş.Haziran gibi hasadı yapılır.Bambuya benzeyen kamışlar kökleriyle birlikte topraktan çıkartılır.Hem kol hem diz kuvveti isteyen bir şey bu.Yorucu..Kendirin işlenmesi çok zaman almış.On beş gün kendir gölü denilen göllerde bekletilir ardından lifleri soyulmaya başlanmıştır.Bu işlem iki ay sürmüş daha sonra kırk ila elli kilo olacak şekilde demet yapıp kasabada bulunan kendir hanına satarlar-mış.

Hasadın iyi olması da köylünün yüzünü güldürürmüş ama tabi şimdiki gibi sulama barajları yokmuş.Mahsulün yetişmesi o sene yağın yağmura bağlı imiş.Bazı seneler yağmur az yağar kuraklık olurmuş.E tabi böyle zamanlarda da kıtlık sararmış etrafı.Yokluk vurmuş köy halkını.O zamanlar da bazı köylülerin buğday ambarları olurmuş ve kıtlıktan etkilenen insanlar bu ambarların sahiplerinden gelecek seneye kadar ödünç buğday alırlarmış.Gele-

cek sene harman zamanı ödünç alınan buğdaylar sahiplerine geri verilmiş. İki adım ötede market, manav, alışveriş merkezi. Oysa eskiden nasıl da alın teri, nasıl da zor. Şimdi ki gibi meyve sebze dışarıdan gelmezmiş. Ancak köylülerin ürettiği ve yetiştirdiği ürünler pazarda satılmış. Her hafta cuma günü kurulan bu pazarda kasaba halkı, köylülerin ürünlerinden ihtiyaçlarını karşılarlarmış. Köy halkı da kazandıkları para ile bakkaldan; gaz yağı, tuz, sabun ve diğer ihtiyaçlarını alırlarmış. Pazarda tarım mahsullerinin dışında eşeklerle getirilen odunlarda satılmış. Bu odunları ise dağ köylüleri getirirmiş pazara. En çok zahmeti çeken de yine benim emekçi köylü kadınımmış. Hani dedim ya ürünler pazarda satılmış diye. Araba yok daraba yok hesabı. Kendir lifinden dokunmuş torba ve iki gözlü heybeyle sabah namazının ardından yola koyulmuş benim kadınımmış. İçleri alın teri dolu olan heybeleriyle 10 km yürüyerek pazar yerine gelirlermiş. Yorulmak nedir bilmez ekmeğinin peşinde koşarmış. M. Kemal Atatürk'ün "Köylü milletin efendisidir! Türk köylüsü "Efendi" yerine getirilmedikçe memleket ve millet yükselemez." sözünü de şöyle bir tazelemiş oldum zihinlerimizde.

Ertesi sabah, dedemin hatıralarından neler dökülecek diye içten içe merak ederek; kahvaltımızı yaptıktan yaklaşık bir saat sonra kahvelerimizi yapmak için kendimi mutfığa attım. Daha bir özenerek yavaş yavaş pişirdim Türk kahvelerimizi. Küçük bir ikram tabağına safran çiçeğinin kokusunu hissettiniz o meşhur safranlı lokumlardan iliştim. Dedemin kahvenin kokusunu almış, üzerine hırkasını giymiş, balkona doğru geldiğini gördüm. Kahvelerimizi alarak masamıza yerleştik. Zamanın yorgunluğunu görebileceğiniz elini uzatarak suyundan bir yudum içti ve kahvenin köpüğünü işaret ederek; "Gönül ne kahve ister ne kahvehane gönül sohbet ister kahve bahane." diyerek, sigarasına uzandı bir dal aldı ve yaktı. Kahvesini keyifle yudumladı ve sözlerine başladı.

"Bizim zamanımızda yemekler topraktan yapılmış cabalarda pişerdi. Çorbamızı cabadan içer, yemeklerimizi bakır tabaklardan yedik. Bakır kapları ise senede bir kalaylatırdık. Evlerin mutfak bölümünde bacaları bulunan ocaklar vardı. Bu ocakların içine yerleştirilen üç ayaklı demir sacıyıklar bulunurdu. Odun ateşinde, kara kazanlarda pişen yemeklerin lezzeti bir başka idi. Taam vakti geldiğinde ise tüm aile ağaçtan yapılmış yer sofrasının etrafında toplaşır. O zamanlar da nerde şimdiki kaşıklar tabaklar; sofranın ortasına koyulan bakır sahandan, ağaçtan oyma tahta kaşıklarla yedik yemeğimizi." dedi ve bana dönerek: "Ama senin yaptığın yemeklerin tadı da bir başka kızım." dedi. Gülümsedim. İçten içe nasılda mutlu oldum. Ve dayanamadım boynuna sarıldım.

Bu paha biçilemez mutluluk anının ardından kahvelerimizi yudumladık. Ve dedemden yine o çok sevdiğim hitabını duydum. "Yavrumun yavrusu (ara sıra böyle sever beni) o kadar seviyorum ki okuduğuna. Bizim zamanımızda çok zordu be kızım çok zordu okumak." dedi. Hiç fırsatını kaçırmadan: "Anlatsana dede!" dedim. Anlat ki bileyim, anlat ki anlayayım, anlat ki kıymetini bileyim.

Az bir duraksadı, düşündü ve kelamına başladı.

"Şimdi ki gençler çok şanslı." dedi ve ekledi: "Köyümüzün çocukları okul çağına geldiğinde üç km uzaklıktaki, altmış haneli bir köyde bulunan ilkokula giderlerdi. Bir muallim beş sınıfa birden bakardı. Sabahtan öğlene kadar bir, iki ve üçüncü sınıflara bakar; öğleden sonra da dördüncü ve beşinci sınıfları okuturdu." dedi. Sigarasını içli içli çekti. Kahvesini yudumladı ve sözlerine devam etti. "Okulun odun ve kömür ihtiyacını öğrencilerin aileleri karşılardı. Uzak köyden gelen öğrencilerin bezden çantasında iki dilim ekme bulunurdu. Öğlen paydosunda katıksız olan iki dilim ekmeyle karınlarını doyururlardı. Garibandı köylüler, ellerinden gelen buydu. Öyle ki fakirlikten çocu-

ğuna kitap ve defter alamayan aileler vardı. Bir üst sınıfa geçen öğrenciler, bu arkadaşlarına defterlerini ve kitaplarını verirdi. Bazen kalemi, kalem açacağı ve silgiyi ortaklaşa kullanırlardı. İsrâf etmemeyi iyi bilirlerdi.” dedi. Gözlerimin içine bakarak: “Zor, eskiden çok zordu.” dedi. Onu tasdiklercesine başımı salladım. Ama öyle üstünkörü bir baş sallama değildi bu. Dedem anlattıkça içime işliyordu hayatın zorlukları. Onu ve onun yaşadığı yılları anlamaya çalışıyordum. “Devam et dedecim.” dedim. “Devam et!”

Kahvesinden son yudumunu aldı, sigarasını söndürdü ve ardından bir dal daha yaktı. Bir bir dökülüyor kelimeler ağzından, bir bir alıp götürüyor beni geçmişe..

Başlıyor anlatmaya:

“Köyümüzde camimiz yoktu. Aslında bir çok köyde cami yoktu. Çünkü nüfusu çok olan köylerde cami inşa edilirdi ve imamların ücretini köylü kendisi karşılardı. Cuma ve bayram namazlarında çevre köylerdeki halk camisi ve imamı olan köyde toplanır, namazlarını kılardı. Ramazan ayında ise camisi ve imamı bulunmayan köylere bir aylığına imam getirilirdi. Teravih namazları imamın bulunduğu hanede kılınırdı. İmamın ücretini köylüler birlikte öder, yatacak yer ve yiyecek ihtiyacını karşılardı.” dedi ve o muazzam dakikalar kapının ziline çalması ile bölündü. Dedeme “Hemen geliyorum dedecim sakın anlatacaklarını unutma!” diyerek, oturduğum yerden kalktım ve kapıyı açtım. Kapıyı çalan kargo teslimatçısıydı. Geçen gün internette beğenip satın aldığım botlarım gelmişti. Paketimi aldım, kargomu getiren beyefendiye teşekkür ederek, soluğu dedemin yanında aldım. İnternette satın aldığım ayakkabılarımın geldiğini söyledim. Gülümsedi, “Güle güle giy yavrurun yavrusu.” dedi ve “Bak şimdi aklıma neler geldi, neler canlandı gözümün önünde.” dedi. Meraklı bakışlarını tam da o gök mavisi gözlerine diktim ve dinlemeye başladım.

“Bizim zamanımızda ayakkabı yerine manda derisinden dikilen çarıklar giyilirdi. Manda derisi ve öküz derisi alıp satan derici esnafı vardı. Bu esnafa çarıklar denirdi. Çarıklar hayvan derilerini o zaman ki yöntemlerle işlerdi. İşlenen bu deriye manda gönü denirdi. Bir kişi sene en çok iki çift çarik gönü alırdı. Köylüler çarıkları ayağına göre dikerlerdi. Pek zahmetli idi pek. Velhasıl kelam 1945 yılında kara lastik çıkınca köylüler çarıklardan kurtuldular. Lastik ayakkabılar alınıp giyilmeye başlandı. Ve hala günümüzde de kullanılmaya devam ediyor. Ayakkabı tamam, tamam da peki ya giyim elbiseleri, entariler. O zamanlarda köylüler kasabadaki tüccarlardan basma, patiska ve amerikan bezi alır; kadınlarımızda giyim elbiselerini kendi elleriyle dikerlerdi. Hazır giyim yok ancak hali vakti yerinde olanlar terziye ismarlayarak entari, iç gömleği ve çocuklarına pantolon diktirirlerdi.” dedi ve ekledi: “Simdi her kıyafetten bin bir tane çeşit var. Seç beğen al. Amma velakin israf etme güzel kızım.” dedi. Söylediği sözleri hafızama bir bir işliyordum.

Gelgelelim kahveler bitmişti, lokumlar yenmişti. Dedem tam yerinden doğrulacakken “Dedecim merak ettiğim senden dinlemek istediğim bir şey daha var onu da anlatır mısın?” dedim. Söyle bakalım dercesine yerini belledi, kafasını salladı. Hiç vakit kaybetmeden sordum.

“Sizin zamanınızda düğünler nasıl olurdu dede?”

“Hıh! Durdun durdun turnayı gözünden vurdun. En keyif alacağın yerden sordun.” dedi ve anlatmaya başladı.

“Bak kızım, örf ve adet bizim zamanımızda pek kıymetli idi. Her şeyin bir adabı bir usulü vardı. Yuva kurmak Allah’ın emridir. Buna yardımcı olmak ve bir evliliğe vesile olmak ise en büyük sevaplardan biridir. Gelelim düğün dernek kurma işlerine. İlk iş kız isteme merasimidir. Köyün ileri gelenlerin-

den beş altı kişi damadın babası ile birlikte kız evine giderler.Gelin kızımızı babasından veyahut atasından, Allah'ın emri peygamberin kavliyle damat bey oğlumuzu isterlerdi.Buna 'kız isteme' yani 'dünürlük' denirdi.Aile arasında söz kesilir,nişan yapılır ve düğün tarihi belirlenirdi.Erkek tarafı ona göre hazırlığını yapardı.Düğüne bir hafta kala, önce kendi köyünden başlayarak daha sonra diğer köyleri düğüne davet ederlerdi.Bu davete köylüler 'düğüne okuma' ettik derdi.Düğüne okuma görevi için köyden bir iki kişi seçilir, bu seçilen kişiler civar köylere giderler hane hane dolaşarak halkı düğüne davet ederlerdi.Düğüne davet edilen köylüler aileleri ve çocuklarıyla beraber gelirlerdi.Ulaşımını kağrı arabaları veyahut yürüyerek yaparlardı.Düğün evine gelen kadınlarımız birer tepsi börek getirirler düğün eden aileye destek olmak isterlerdi.Oğlan evinin bahçesindeki kazanlarda et, pilav, keşkek pişirilir,bahçeye açılan sofralarda ise tatlı, börek sarma gibi ikramlıklar hazırlanırdı.Çarşamba günü kız tarafı erkek evine gelirdi.Buna 'çeyiz alma' denirdi.Oğlan evinde pişirilen yemekler gelen misafirlere ikram edilirdi.Perşembe günü ise kağrı arabalarıyla kız evine gidilirdi.Buna ise 'gelin hakçıları' denirdi.Kağrı arabalarının üzerine renkli kilimler örtülür,süslenirdi.Bir iple büyük çanlar takılır, çan sesleri uzaktan şangır şangır duyulurdu.İşte böyle bir merasimle gelin alma tamamlanır, damat evine dönülürdü.Böylece düğün sona ererdi.Bir imam tarafından, gelin ve damadın imam nikahları kıyılırdı.Daha sonra damatla beraber yatsı namazı kılındıktan sonra cemaatle birlikte Tekbir ve Salavat-ı Şerif okunarak damadın evine gelinir, imam tarafından duası okunur ve damadı gelin kızımızın yanına gönderirdik.Ve böylelikle bir yuva kurulmuş olurdu."dedi.Sonra bana baktı ve "Ee bu sabahlık bu kadar kafı." diyerek yerinden doğruldu.Odada onu bekleyen bulmacasına doğru yol aldı.Arkasından seslendim:"Ağzına sağlık dedem! Bir ömür sıkılmadan dinler insan seni."dedim.Hakikaten de öyle.Konuşması, anlatış tarzı, mimikleri, kul-

landıği kelimeler, anlatırken yüzünün takındığı o tavır.Beni mest ediyor.

Boşalan kahve bardaklarını alıp mutfağı topladım.Her sabah içtiğimiz o güzel kahvelerin tadı damağımda, dedemin hatıraları ise benim hatıralarımda kalıyor.Bir bir özenle dokuyorum hafızama.Öyle değerli öyle kıymetli ki.Yaşanmışlığı ve bugünü harmanlayıp iliklerimize kadar hissettiren hatıraları, onu ve çevresindeki insanları güçlü kılan en kuvvetli bağıdır.

Gözleri gök mavis dedem, her sabaha şükreden bir kalp ile uyanır.Ve her yeni sabah bize boş bir tuval verir.O anlatır ben çizerim.Onun anılarıyla canlanan hayallerim ise; tuvale dünyanın en güzel renklerini yansıtır.

YUNUS EMRE KUTLU

1998 Doğumlu Yunus Emre KUTLU İstanbul Beykoz İlçesinde Doğmuştur, Ailenin ortanca çocuğudur. İlk okulu RüzgarlıBahçe ilk okulunda okumuş liseyi ise İstanbul Anadolu lisesinde Okuduğu sırada , okurken çalışarak çalıştığı paraları biriktirerek ,küçük yaşta seyahat etmeye başlamıştır, sonrasında hocasının tavsiyesi üzerine spora yönelmiş ,2014-2015 yılları arasında ilk madalyasını almış ,ama aradığı mutluluğu spor hayatında bulamadığı için üniversite okumaya karar vererek ,2017 yılında Karabük üniversitesi Adalet meslek yüksek okulunu kazanmış ve şuanda da eğitimini sürdürmektedir

GEÇMİŞTEN GELECEĞE GİDEN YOLDAKİ, KUŞLARA SELAM OLSUN

İnsanlar dünyaya geldiklerinde hayatlarına dair seçim hakları yoktur ancak doğduktan sonraki bir takım seçimlerini yapabilirler . Yaratıcı insanların kaderine ne yazdıysa insanlar onunla sınırlıdır ,Yalnız Adamda hayatına dair bir çok şeyi değiştirmek isteyen insanlardan biriydi , Ve bu yola atıldığında Henüz hayata karşı tecrübesi olmayan zayıf bir adamdı , O` kendisini yalnız adam ,diye tanımlardı , çünkü hayattan artık zarar görmekten korkup etrafına taş duvarlar örmeye başlamıştı, ve o taş duvarların arasında kalmaya alışmıştı .yalnız adam da , hayatın onu hayata karşı hazırlamasına karşı çıkmadı, çünkü yaşadıklarına hazırlıklı olması gerekiyordu, evet diyordu hayat soğuk çetin bir savaş , ama o savaşılmaya hazırmıydı ? düşünmeye başladı , evet doğduktan kısa bir süre sonra yalnız kalmıştı tek başınaydı bunun farkındaydı ,hayata dair artık herşeyi görmeye başlamış Alıştıyordu , , Oturup geleceğe dair umutla ,kendine bir söz vermişti; yalnız adam ,Ben kendi gemimin kaptanı olucam savrulsamda yıkılsamda batmicam demişti , küçük kalbiyle o an düşünerek , defterden bir yaprak koparıp hızlıca bir sandal yapmaya karar verdi . üzüldüğünde veya kendini güçsüz hissettiğinde o sandalı önüne koyar , hayallere daldardı , o sandal yalnız adam ı hayallerine götüren bir umudun var oluşuydu sanki , zaman hızla ilerlemiş yalnız adam o sandala bakarken geride çok şey bırakmış bir insanlaşmaya başlamıştı , insan geçmişinden kaçarmı dersenez kaçamaz ,Yalnız adamda kaçamadı geçmişinden . kuyruğuna bağlanmış tenekeler gibi arkasına bağlanmıştı sanki takur , tukur sesler çıkararak beraberinde adım , adım takip ediyorlardı onu . Şimdi yalnız adamda o girdiği savaşta pes etmeyip savaşılmaya devam ederek , Hayaller kurmaya çalışıyordu ,ama öyle doktorluk mühendislik gibi hayaller

değil! hasretini çektiği yaşayamadığı çocuklukların hayallerini kurmaya başlamıştı , O` hayattan bir ders çıkarmıştı evet O Savaş son nefese kadar sürmeliydi, her insanın farlı bir dersi vardırya Yalnız adamın dersi ise mutsuz olmak yerine kendi içinde mutlu olmayı öğrenmekti ve herşeye rağmen pes etmeden bulunduğu yolda ilerlemektir , Ve tek bir tebessümle geçmişe bir sözü vardı yalnız adamın , gözlerini kapadı ve yavaşça geçmişten geleceğe doğru giden kuşlara selam olsun selam olsun diyerek gözlerini yavaşça açtı. artık isteği gibi olmuştu güçlüydü başarmıştı unutmayın güçlü insanlar yalnız insanlardır

